

Blood Incident 2

กีฬามวย (มวย) วาโยน-คธธิ : Lantern Festival

Story : LadyBlack | Art : Dreamworm

Blood Incident²

ที่มาหนังสือ (ชุด) วางน:หรับ : Lantern Festival

Story : LadyBlack Art : Dreamworm

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 940

Blood Incident **ทิมผมไม่** (วุ่น) วายนะครับ ภาค 2 Lantern Festival

เขียนโดย LadyBlack

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน 2557

ISBN 978-616-00-1569-6

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการเด็กและเยาวชน : สุริยานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : ปิยนุช วงษ์กาญจนรัตน์ พิสูจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา

ออกแบบปก : กฤษฏา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : Dreamworm

รูปเล่ม : กระดาษดี คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเชียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ชัญญาภัทร ฟองไชย์ ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สฤฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

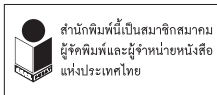
กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 200 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายชื่อรายการละเอียดการชำรุด ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิวพู

กระดานบอมสายตากรีนรั๊ด
www.greenread.com

คำนำ

เรื่องวุ่นแต่ไม่วาย (?) ของจิ้นเรย์ยังคงดำเนินต่อไป...

คราวนี้บรรดาทีมของจิ้นเรย์ต้องเดินทางไปยังเหมนคราเพื่อหาทาง
เข้าหาศิลาหยางหลง ซึ่งเชื่อว่าจะเป็นเบาะแสเส้นทางไปหา 'อดีตเทพ
ราชา' ได้

แต่ถ้าชีวิตจิ้นเรย์ง่ายตายขนาดนั้น...ก็ไม่ใช่จิ้นเรย์นะสิ

การเข้าหาศิลาหยางหลงไม่ใช่เรื่องง่าย อีกทั้งยังต้องฝ่าด่านขุนพล
สี่มังกร ไหนจะองค์กรกึ่งของเจ้าชายอัศลานที่สะกดรอยตามพวกเขา
อีก นี่ยังไม่นับบรรดาปริศนาต่างๆ ที่ยังไม่ได้รับการไขให้กระจ่างเลย
สักอย่าง

เรื่องเก่ายังไม่หาย เรื่องใหม่ก็เข้ามาอีก...

แล้วแบบนี้พวกเขาจะเอาตัวรอดกันยังไงล่ะนี่!

Sataporn Fantasy

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy

ได้ที่เพจ www.facebook.com/SatapornFantasy

ประวัตินักเขียน

LadyBlack เริ่มตกหลุมรักงานเขียนก็ตอนที่ได้อ่านนิยายเรื่อง หัวขโมยแห่งบารามอส จากนั้นก็เริ่มหัดแต่งนิยายเรื่อยมา โดยเขียนบ้าง ดองบ้าง แล้วแต่โอกาส (ฮา)

นามปากกา LadyBlack นี้ข้าพเจ้าต้องการให้หมายถึง ผู้หญิงที่ไม่มีใครรู้จัก เพราะตอนที่เริ่มเขียนนิยายนั้น พ่อแม่ ญาติพี่น้อง และเพื่อนยังไม่รู้ว่า LadyBlack แต่งนิยายอยู่ (แต่ตอนนั้นรู้กันไปทั่วราชอาณาจักรแล้ว -*-)

LadyBlack จึงมาจาก Lady - ผู้หญิง, Black - สีดำ : สีดำอูมูมานถึงความลึกลับ (มีัวเอาเอง)

ดังนั้น LadyBlack = ผู้หญิงลึกลับหรือผู้หญิงที่ไม่มีใครรู้จัก ด้วยประการฉะนี้แล ไม่ได้หมายถึงผู้หญิงผิวดำแต่อย่างใด = ; จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ (?)

ผลงานที่ผ่านมาของ LadyBlack ได้แก่เรื่อง...

RayNerRold เจ้าชายพเนจร : 2 เล่มจบ สถาพรบุ๊คส์ตีพิมพ์

The Merchants พ่อค้าแห่งฟลอเรนเซีย : 2 เล่มจบ สถาพรบุ๊คส์ตีพิมพ์

Sleeping Beauty เกรียภูตราบปรารถนา (*Meph's Tale Project*)
สถาพรบุ๊คส์ตีพิมพ์

สามารถเอารองเท้ามาปา (?) เอาหินมาขว้าง (?) ในกรณีนิยายไม่สนุก มุกแป้ก หรือดองงาน ได้จากช่องทางดังนี้คะ

<http://my.dek-d.com/mawmeow/>

www.facebook.com/Ladyblackwriter

จากใจนักเขียน

มาถึงเล่มที่สองกันแล้วนะคะ ต้องขอบอกไว้ก่อนว่าภาคนี้ไม่ค่อยจะมีฉากบู๊สักเท่าไร ถือเป็นกาปู๊นไปสู่อากาศสามคะ ดังนั้นส่วนใหญ่จึงมีฉากมุ้งมิ้งเยอะหน่อย #ผิดประเด็น

เล่มนี้ก็จะทำให้ทุกท่านได้รู้จักดินแดนเหมนครากันมากขึ้น รวมถึงตัวละครขุนพลมังกรทั้งสี่ ได้แก่ มังกรฟ้า มังกรเพลิง มังกรปฐพี และมังกรวารี รับรองว่าตัวละครเหล่านี้จะมาสร้างสีสันไม่น้อยทีเดียวคะ

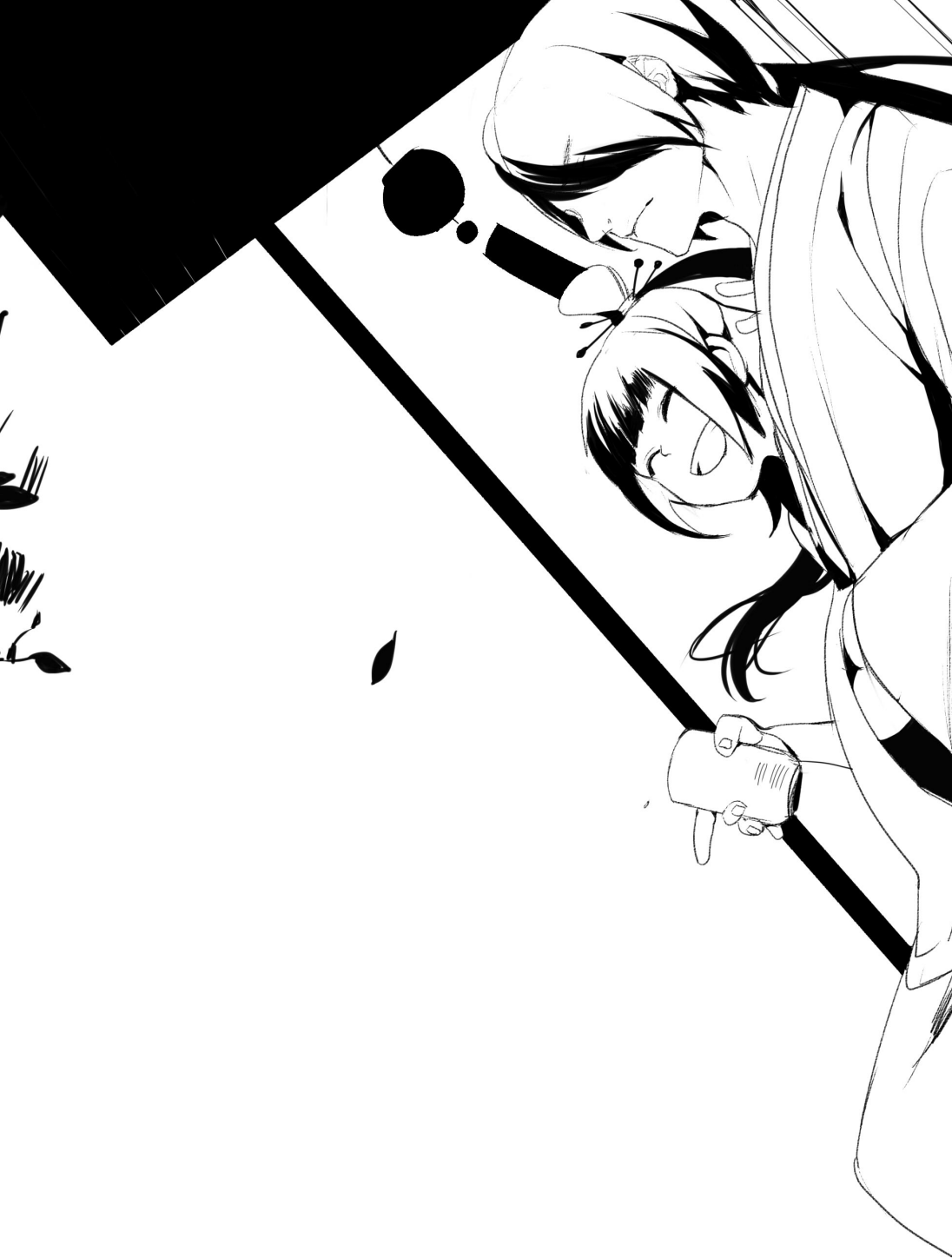
ส่วนงานเทศกาลลอยโคมที่กล่าวถึงในเรื่อง ก็ได้แรงบันดาลใจจากประเพณีลอยกระทงของบ้านเราเอง แต่ก็นำมาดัดแปลงนิดหน่อยให้ดูมีความเป็นแฟนตาซีและผสมกลิ่นอายแดนตะวันออกอย่างจีนกับญี่ปุ่นเข้าไปด้วยคะ

พูดถึงความเป็นตะวันออก...ดินแดนเหมนคราก็ได้ต้นแบบมาจากประเทศจีนกับประเทศญี่ปุ่น ดังนั้นเอกลักษณ์บางอย่างของจีนและญี่ปุ่นจึงได้กลายมาเป็นสัญลักษณ์ของแดนเหมนคราด้วยประการฉะนี้แหละคะ

และหากใครกำลังเชียร์คู่ซาร์ลันกับจินเธียอยู่ #เดี๋ยวนะ ...ภาคนี้ก็จะได้เห็นฉากน่ารักขวนจิกหมอน (??) ของทั้งสองคนชนิดที่ว่าอาจต้องเก็บกระเป๋ามาไปเที่ยวฟินแลนด์กันเลยทีเดียว 555+

สุดท้ายก็ขออภัยว่า เรื่องนี้ไม่วาย (จริงๆ นะคะ!) แต่มีผู้ขายเยอะ (มากกก) เท่านั้นเองคะ ;v;b

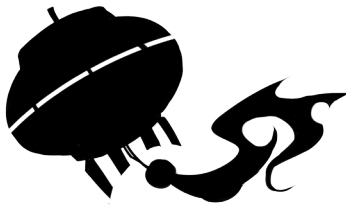
LadyBlack

www.satapornbooks.com

ก่อนบทนำ

“เป็นการกลับมาอีกครั้งของตัวละครที่แทบจะไม่มีบท”
ตัวละครที่แทบจะไม่มีบท : “ตุควรดีใจใช่ไหม”

“จिनเรย์”

พรานหนุ่มได้ยินเสียงร้องเรียกแผ่วเบาทว่าดูเร่งรีบอยู่ใกล้หู

“อ้อ...” จินเรย์ครางในลำคอ เขากำลังเข้าสู่ห้วงนิทราอันแสนสงบ
อยู่ที่เดียว

“จिनเรย์!” เสียงนั้นยังกระต๊อบเรียกอยู่ไม่ห่าง แถมมีมือจากเจ้าของ
เสียงยังเอื้อมมาเขย่าไหล่ของพรานหนุ่มเพื่อให้เขารู้สึกตัวตื่น

“อ้อ...” จินเรย์บัดมือที่เกาะหัวไหล่ออกอย่างนี้กรำคาญ

...ใครมาเรียกเนี่ย คนจะหลับจะนอน อย่าเพิ่งมาปลุกตอนนี้ได้ไหม! นี่ก็เพิ่งจะปิดตาไปเมื่อกี้เองนะ ขอเวลาพักผ่อนมั่งสิ เหนื่อยมาทั้งวันแล้วรู้ใหม่!

ว่าแต่...เสียงคนปลุกมันฟังดูคุ้นๆ นะ...

“ไอ้จินเรย์ ตื่น!”

เมื่อถูกเรียกโดยเต็มคำนำหน้าอย่างสนิทสนม (?) พรานหนุ่มก็จำวิธีการเรียกแบบนั้นได้ถนัด จึงรีบเปิดเปลือกตาขึ้น เมื่อหันไปมองทางด้านเสียง ก็พบกับบุคคลซึ่งตนเองคาดไม่ถึงว่าจะได้พบที่นี่

“ปู่!” จินเรย์ตาสว่างทันที เขามองชายชราตรงหน้าอย่างตื่นตะลึง

“ฮู้ว เจียบหน้อยสิ เดี่ยวพวกนี้ก็ตื่นกันหมดหรอก” ชายชรายกนิ้วชี้ขึ้นแตะริมฝีปาก จากนั้นก็หันมองรอบข้าง

นั่นทำให้จินเรย์ระลึกว่าตอนนี้เขาอยู่กลางแจ้งไม่ในป่า เวลานี้เป็นยามดึกสงัด มีกองไฟอยู่ห่างออกไปซึ่งกำลังจะดับมอด เหลือแต่ควันลอยขึ้นสู่เบื้องบน รอบกองไฟมีร่างของหลายคนนอนหลับกันอยู่ ไม่ว่าจะเป็นชาร์ลัน เคเลน คาลิ หรือแม้กระทั่งซินเซียและโคเรน

เหตุที่เขาได้อยู่กับกลุ่มคนเหล่านี้ เพราะหลังจากซินเซียช่วยชาร์ลันออกจากวิหารเทวา เธอก็พาพวกเขามาบนเทือกเขาซึ่งอยู่กึ่งกลางระหว่างแดนชั้นโหนดกับเหมนครา และตกลงพักแรมกันที่นี่ พอรุ่งเช้าซินเซียก็จะพาพวกเขาเข้าไปยังนครเหมนคราเพื่อวางแผนทำกิจบางอย่างของเธอให้ลุล่วง

“ปู่มาได้ไงอะ” จินเรย์ดีดตัวลุกขึ้นนั่ง

“อย่าเพิ่งถามมากได้ไหม เอานี้” ชายชรายื่นถุงย่ามพร้อมกับธนูและกระบอกใส่ลูกธนูให้พรานหนุ่ม

จินเรย์มองของพวกนั้นด้วยสีหน้างุนงง ผู้เป็นปู่จึงอธิบายเพิ่มพร้อมกับบ่ยัดทุกอย่างใส่มือหลาน “ข้าจะมาพาเอ็งหนี”

“จะพาไปกินหมี่? ตอนนี่เนี่ยนะปู” พรานหนุ่มทำหน้าที่ของใจ
...ปูนี่ก็แปลก ไม่เจอกันตั้งนาน พอดีมาเจอก็เอาหมี่มาให้กิน
อะไรของปูเนี่ย

“ไฉน! ข้าบอกว่าจะพาเอ็งหนี รีบเก็บข้าวของเร็วเข้า!” ชายชรา
แทบจะยกเท้าถีบเจ้าหลานชายที่เกิดหูเผือนไม่ดูเวล่ำเวลา

“นะ...หนี!” พอดียินชัดเจนนินเธอก็ทำตาโต

“ทู้วว! บอกว่าอย่าทำเสียงดังไฉน!” ชายชราทำสีหน้าราวกับ
อยากจะแพ่นกบาลหลานชายเสียเต็มประดา ถ้าไม่ติดว่ามีเวลาน้อย เขา
คงมอบกำปั้นให้นานแล้ว

“แล้วจะหนีไปไหนอะปู” พรานหนุ่มละล้าละลักถาม ระหว่างนั้น
ก็ผูกธนูไว้กับตัว พร้อมทั้งสะพายย่ามเตรียมพร้อมเรียบร้อยแล้ว

“ออกไปจากแถวนี้ให้ได้ก่อนแล้วกัน” ผู้เป็นปู่ลุกขึ้นยืนพร้อมกับ
ส่งสัญญาณมือให้หลานชายตามมา

จินเรย์ขยับขาหมายจะตามชายชราไป แต่ก่อนหน้านั้นเขาได้
เหลียวไปมองเหล่าบุคคลซึ่งยังคงหลับใหลอยู่ภายใต้ความมืดแห่ง
ราตรีกาล ไม่ว่าจะเป็คาลิ เคลน และมาจบบโหน้าสุดท้ายที่ชาร์ลัน

พรานหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ ไม่รู้ชัดว่าเป็นความโล่งอกหรือ
อวรณ์กันแน่ แล้วจึงหมุนตัวกลับ แต่พอเห็นชายชราที่อยู่ข้างหน้ายืนนิ่ง
ก็นึกแปลกใจ

“ปู ยืนรออะไรอีกเนี่ย ไหนบอกว่าเป็นรีบ...” เสียงของพรานหนุ่ม
ขาดหัวงไปเมื่อเขาเห็นสิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า

มังกรสีทองตัวใหญ่โผล่ออกจากด้านหลังของชินเซี่ย ลอยขึ้นไป
เหนือศีรษะ หญิงสาวยืนขวางชายชรา โบกหน้าโกรธซึ่ง ข้างกันนั้นมีโคเรน
ยืนจ้องมาทางพวกเขาเขม็ง

“ใครจะพาหมอนั้นไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น!” เธอตวาด

“ปู่! ทำไงดี!” จินเรย์โไปเกาะแขนชายชราแล้วเขย่าอย่างลืมตัว เนื่องจากทำแบบนี้จนเคยชินเวลาถามอะไรจากผู้เป็นปู่แล้วยังไม่ได้รับคำตอบเสียที

“หนีไปทางอื่นสิวิ้ย” ผู้เป็นปู่จุดแขนของหลานชายให้กลับหลังหัน แต่ก็ต้องพากันชะงักทั้งปู่ทั้งหลาน

“ชาร์ลัน!” จินเรย์เรียกชื่อคนที่ยืนนั่งอยู่เบื้องหน้า นึกสงสัยว่าอีกฝ่ายตื่นมาขึ้นดักหลังแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร แต่ที่แน่ชัดคือสายตาของชาร์ลันตอนนี้แทบจะปิดคอคคนได้เลยทีเดียว

...ทำไมต้องทำตาคมกริบใส่กันด้วยละ! ปล่อยให้ฉันไปที่ชอบๆ เหยอะชาร์ลันนะ เอ้ย...ต้องเรียกเจ้าชายอัลคินซิให้ใหม่เสีย

“นายจะไปไหน” ชาร์ลันถามเสียงเรียบ ทว่าทำให้จินเรย์รู้สึกหัวน้เกรงกับน้ำเสียงนั้นจนห่อตัวลีบ

“อะ...ฉัน...” พรานหนุ่มปากสั้น พุดไม่ออกกะทันหัน

“จินเรย์จะทิ้งพวกเราไปเหวออะ” เคนเลนขยับออกจากด้านหลังชาร์ลันมาขึ้นอยู่ด้านข้าง แล้วมองเขาด้วยสายตาเว้าวอน

...เดี๋ยวลี ทิ้งทิ้งอะไรกัน อะ! ฉันไม่ได้เกี่ยวข้องกับพวกนายแต่แรกแล้วนี่นา อย่ามาทำตารามาได้ปะ

“เจ้าคนไม่รับผิดชอบ” คาสิโผล่เข้ามาขึ้นเท้าสะเอวมองพรานป่าอย่างเอาเรื่อง

...ไม่รับผิดชอบอะไรของแกพะ อย่ามาพุดจาสองแง่สองง่ามนะเพี้ย!

“ปู่! เอาไงกันดี!” จินเรย์สะกดแขนของชายชรา ขณะที่พยายามเลี้ยงสบตากับอดีตผู้ร่วมทีมทั้งสาม

“ถ้าจะไป เจ้าก็ไปคนเดียว ทิ้งหมอนั่นไว้ที่นี่!” ซินเซียประกาศเสียงดังเหมือนเป็นคำสั่งกับปู่พรานหนุ่ม มังกรทองเวทซึ่งลอยอยู่เหนือ

ศีรษะเธอก็เริ่มเคลื่อนไหวมาทางทิศที่จिनเรย์กับชายชราเย็นอยู่

“คิดเหวอว่าเวทกระจกแบบนั้นจะชู้เข้าได้!” พรานเฒ่าตะโกน
ออกไปคล้ายจะข่มขวัญ

จिनเรย์หันขวับไปทางปู่ทันควัน “ปู่! พุดแบบนั้นได้ไง เดียวก็โดน
มังกรเวทนั้นงาบเอาหรือ!”

“ชู้ไม่กลัวไว้ย!” ชายชราแ่นอกทำอีกฝ่าย

จिनเรย์ได้แต่ยกมือปิดหน้าตัวเอง นี่ถ้าปู่ของเขาแลบลิ้นปลิ้นตา
ด้วยก็คงไม่แปลกแต่อย่างใด

“ถ้าอย่างนั้นก็โดนกลืนไปเสียเถอะ!” สิ้นคำของชินเซี่ย กลุ่ม
ไอเวทมังกรสีทองก็อ้าปากกว้างพุ่งเข้าไปหาชายชรา

“เหวอ!” พรานเฒ่าผงะวังหนีไม่เหลือมาด

“ปู่! จะไปไหน! แล้วฉันล่ะ!” จินเรย์ร้องเรียกชายชราที่โกยแนบ
หายเข้าป่าไปกับความมืด

มีเพียงเสียงของพรานเฒ่าที่แว่วมาตามลมว่า “ไม่รู้แล้วไว้ย! อยาก
ได้ตัวมันนักก็เอาไป เอาไปเลย!”

“อ้าว! ปู่! พุดจ้ได้ไงอะ ฉันเป็นหลานปู่นะ! กลับมาก็อนนน!”
จिनเรย์ตะโกนเข้าไปในความมืดสุดเสียง ทว่าไร้ซึ่งเสียงตอบกลับจาก
ชายชรา

“ปู่! ปู่! ปู่...!”

...เฮ้อ!

จिनเรย์ลืมตาโพลง ภาพที่กระจ่างชัดในเวลาต่อมาคือหนุมดาวพราว
พราวบนฟากฟ้าสีนิล

“หนวกหูนัก” เสียงบนอันคุ้นเคยดังขึ้นข้างกาย

พรานหนุ่มเหลือบมอง พบว่าเป็นแกะปากกำลังนั่งเคี้ยวหญ้าอยู่

ใกล้ตัวเขา รอบกายมีดีสลัว มีเพียงแสงไฟสีส้มแดงที่ทำให้ความสว่าง

เมื่อนั้นจินเรย์จึงผุดลุกขึ้นแล้วกวาดตาไปสำรวจโดยทั่ว เห็นเคลเลนกำลังนั่งรักษาบาดแผลที่เกิดจากการปะทะกับองครักษ์ของเจ้าชายอัลสถานให้แก่ซาร์ลัน ส่วนอีกฟากหนึ่งของกองไฟก็เป็นชินเซียกับโคเรน ซึ่งเหมือนจะปรึกษาอะไรกันอยู่สองคน

นั่นทำให้จินเรย์รำลึกว่าตนเองยังคงอยู่กับกลุ่มคนที่เพิ่งหนีออกจากวิหารเทวา หลังจากแข่งขันไทน์เกมในช่วงสุดท้าย มีเรื่องราวใหญ่โตกว่าที่คิด นั่นคือซาร์ลันดันเป็นเจ้าชายอัลคินซึ่งมีข่าวลือว่าหนีไปเข้าฝายกับอาณาจักรแกรนด์ดอส...อาณาจักรคู่ปรับของชนไทน์

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เพิ่งผ่านพ้นไปแค่หนึ่งวัน และตอนนี้จินเรย์ก็ถูกพาตัวมาจนถึงชายแดนของนครเหมนคราเรียบร้อยแล้ว

“ฝันหรวอเนี่ย” จินเรย์พิมพ์่า ยกมือเกาทำยทอยตัวเอง

...โธ่เอ๊ย นึกว่าปู่จะมาช่วยจริงๆ ซะอีก...แต่สุดท้ายปู่บ้าก็หนีเอาตัวรอดคนเดียวอยู่ดี

นี่ขนาดในฝันนะ! ช่างเป็นปู่ที่รักหลานอะไรเช่นนี้ ฮืม!

พรานหนุ่มได้แต่ฮึดฮัดเมื่อนึกถึงฝันของตนเมื่อครู่

“ก็ฝันนะสิ แถมยังละเมอเสียงดังน่ารำคาญอีก” แกะป่าในร่างมนุษย์บ่นอุบ ขณะยังเคี้ยวหญ้าอยู่ในกระพุ้งแก้ม

จินเรย์ทำเมินไม่สนใจคำตอบว่าของคาคี แต่วินาทีถัดมาก็นึกสนุกจึงคิดหาเรื่องปะทะฝีปากกับแกะป่าข้างกายเพื่อคลายเครียด

“แล้วนายจะมากินหญ้าอะไรตอนดึกๆ ตื่นๆ ฮะ”

“ก็เรานิว...จะกินด้วยกันไหมล่ะ” ว่าแล้วคาคีก็ยื่นหญ้าสีเขียวอ่อนกำหนึ่งให้พรานหนุ่ม

“จะบ้าอะไรอะ! ฉันเป็นคนนะ ไม่ใช่สัตว์เคี้ยวเอื้อง!” จินเรย์หันไปไวยใส่แกะป่า ซึ่งกลายเป็นฝายกวนประสาทเขาเสียเองซะนี่

“แต่บางที่เจ้าดูเหมือนสัตว์พวกนั้นดีนะ” คาลีสบอกรับหน้าตาย พลังยึดเหนี่ยวเข้าไปในปากเคี้ยวกรุบๆ

“...” พรานหนุ่มอึ้งไปครู่หนึ่ง นึกคำสวนกลับไม่ออก
...ไอ้แกะป่านี่ เดี่ยวเหอะ! เดี่ยวจับถลกหนังไปขายอีกรอบซะหรือ!

นี่ชีวิตเรตตกต่ำถึงขนาดปล่อยให้แกะป่าโรคจิตมันหลอกตาได้แล้วหรือเนี่ย!

“ไม่ลองซักหน่อยหรือ อร่อยนะ” คาลีสยื่นหน้าหนึ่งกำมือให้จिनเรย์อีกทีหนึ่ง รวากับจงใจก่อสร้างกรรมน้ำลายระลอกสอง

“ไม่เอาเพี้ย!” จินเรย์ขยับหนีห่างจากแกะป่ากิตติมศักดิ์ไปอยู่ใกล้กับกองไฟมากขึ้น เพราะเขาเหนื่อยที่จะปะทะฝีปากกับคาลีสต่อ อีกอย่างก็เพื่อให้ร่างกายได้รับไออุ่นด้วยความร้อนของเปลวเพลิง เนื่องจากยามดึกของช่วงเริ่มต้นฤดูใบไม้ผลิเช่นนี้อากาศจะเย็นลงกว่าเดิมมาก

ความหนาวรอบกายทำให้จिनเรย์ห่อไหล่เล็กน้อย เขาขยับขาเปลี่ยนท่ามานั่งกอดเข่า เปลวไฟเบื้องหน้าเรืองระบ่าอย่างสุขสำราญ ฝั่งตรงข้ามคือซินเซียกับโคเรนที่ยังคงพูดคุยกันเสียงเบา ส่วนเคเลนซึ่งเพ็งรักษาบาดแผลให้ชาร์ลันเสร็จนั่งเฝ้าเบื้องหลังของพรานหนุ่ม

ฝุบ!

เสื้อคลุมตัวยาวถูกโยนลงมารอบหัวไหล่ของจिनเรย์อย่างพอดีพอดี จินเรย์สะดุ้งเล็กน้อยก่อนเหลียวหลังไปมองว่าเป็นฝีมือของใคร

“ชาร์ลัน”

จिनเรย์แหงนหน้ามองเจ้าของเสื้อคลุมซึ่งกำลังยืนสูงตระหง่านอยู่ด้านหลังเขา เสื้อของชาร์ลันมีรอยพันสะพายแล่งบริเวณด้านหน้าชัดเจน ส่วนข้างในที่เห็นเป็นสีขาวคงเป็นผ้าพันปิดแผลไว้

“ที่เหมนคราอากาศจะหนาวเร็วกว่าชั้นไทม์” ชายผมยาวกล่าว

ขณะทรุดกายนั่งลงข้างพรานหนุ่ม

“นายเอาเสื้อคลุมให้ฉัน แล้วนายไม่หนาวหรือ” จินเรย์รู้สึกเกรงใจ
ที่คนได้รับบาดเจ็บอย่างชาร์ลันเสียสละเสื้อคลุมให้เขา

...ทั้งที่ไม่ได้เป็นญาติอะไรสักหน่อย ไม่เห็นต้องมาห่วงอะไรขนาด
นี้

“นายลืมนไปแล้วหรือไง ฉันเป็นชาวฟ้านะ” เสียงชาร์ลันเหมือน
กำลังขบขัน ทว่าสีหน้าของเขายังคงฉายความเย็นชาไม่เปลี่ยนแปลง

จินเรย์จึงไม่แน่ใจว่าตัวเองควรจะต่อมุกกับชายผมยาวหรือควร
นั่งเฉยๆเหมือนเดิมดี

ชาร์ลันกล่าวถึงเรื่องที่ตัวเขาเป็นชาวฟ้าซึ่งอาศัยอยู่บนปราสาท
ลอยฟ้าสูงขึ้นไปเหนือก้อนเมฆ เพราะเหตุนี้ทำให้เขาสามารถทนต่อความ
เหน็บหนาวได้ดีกว่ามนุษย์ปกติอย่างจินเรย์ นั่นทำให้จินเรย์ระลึกได้ว่า
เขาคือเจ้าชายอัลคิน ผู้มีศักดิ์เหนือตน พรานหนุ่มตัวเกร็งขึ้นมาทันใด รีบ
พูดภาษาชั้นสูงกับชาร์ลันเท่าที่จะสามารถ

“เอ่อ...ฉัน เอ้ย กระหม่อมมิบังอาจ...แบบว่า...เกรงใจ...เอ่อ พระทัย
พะยะคะ” ระหว่งนั้นเขาก็ดึงเสื้อคลุมออกจากไหล่ แต่ชาร์ลันดันไว้

“นายพูดกับฉันเหมือนเดิมเถอะ แล้วก็คลุมไว้อย่างนั้นแหละ
หนาวไม่ใช่หรือ”

“แต่...” จินเรย์คิดจะปฏิเสธ ทว่าสายตาของชาร์ลันที่มีความหมาย
เหมือนบังคับทุกกลายๆ ก็ทำให้พรานหนุ่มเงยบลง และยอมรับเสื้อคลุมแต่
โดยดี

“นายโกรธฉันหรือเปล่าที่พานายมาด้วยโดยไม่ถามความสมัครใจ
ของนายก่อน” ชายผมยาวมองคนนั่งชันเข่าข้างกายขณะถาม

จินเรย์ยกมือเกาท้ายทอยเหมือนทำตัวไม่ถูกที่โดนบ่นคำถามนี้
“กะ...ก็ไม่หรอก แค่คิดว่าฉันอาจเป็นตัวถ่วงให้คนอื่น เพราะฉันคงไม่ได้

ทำอะไรที่เป็นประโยชน์เท่าไร”

...ตอบให้ดูดีไว้ก่อนละกัน ถึงแม้ใจจริงอยากจะตอบว่า ‘รู้สึกไม่พอใจมาก! ที่ไม่ถงไม่ถามกันซ้ำกกกคำ รู้แบบนี้ก็รีบปล่อยฉันกลับไปชนไทน์ได้แล้ว!’ ...ก็ตาม

“นายไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น แคร่วมเดินทางไปกับฉันก็พอ” ชาร์ลันเอ่ยพร้อมกับมองหน้าจินเรย์นิ่ง ทำเอาคนถูกมองต้องเป็นอนสายตาหลบ

...ชาร์ลัน นายอย่ามองฉันด้วยสายตาแบบนี้สิ จึก็ยั้งงักพิกล

แล้วไอ้ที่บอกว่าไม่ต้องทำอะไรนั่นมันหมายความว่าไง ทำอย่างกับฉันเป็นตัวช่วย ขยับตัวไปไหนก็มีเรื่องวุ่นวายตามติดอย่างนั้นแหละ ถึงที่ผ่านมามันจะเป็นแบบนี้ก็เถอะนะ แต่ฉันควบคุมมันได้ซะที่ไหนแล้ว

จินเรย์ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ส่งผลให้ชายผมยาวเลิกคิ้วถาม

“นายมีเรื่องกลุ่มใจ?”

คนถูกถามกอดเข้า เหม่อมองเปลวเพลิงเบื้องหน้า ตัดสินใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนเอ่ย “ตอนฉันก้าวไปปรับรางวัลหน้าเจ้าชายอัศลานในวิหารเทวา จู่ๆ ก็เกิดม่านเวทขึ้นมามากัน เห็นองครักษ์ของเจ้าชายอัศลานพูดว่า ม่านเวทนั้นเกิดจากดักจับพลังสีดำของชาวแกรนดอสได้...”

พรานหนุ่มมกลอกตาอย่างสับสน แล้วเหลียวไปมองชายผมยาวซึ่งปรายตามายังเขาเช่นกัน เลี้ยวใบหน้าของชาร์ลันถูกย้อมด้วยสีส้มแดงจากกองไฟ กระนั้นก็ไม่ได้ทำให้ยับยั้งตาคนลัดความน่าเกรงขามลงแม้แต่น้อย

“ชาร์ลัน...นายเคยบอกว่ารู้จักกับพ่อของฉัน ถ้าฉันนายบอกฉันได้ไหมว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้...หรือว่าความจริงแล้วพ่อของฉันเป็นชาวแกรนดอส”

ชาร์ลันจ้องจินเรย์นิ่งนาน สุดท้ายจึงเอ่ยขึ้น “นายยังไม่พร้อมจะ

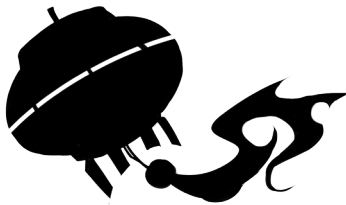
“รู้อะไรตอนนี่หรือก อย่าถามคำถามนี้อีกเลย”

พูดจบ ชายผมยาวก็ลุกเดินห่างออกไป จินเรย์ได้แต่มองตามหลัง
ของเขาจนกระทั่งซาร์ลันกลับมานั่งกับเคเลน ก่อนจะหันมาจ้องกองเพลิง
เบื้องหน้าและถอนหายใจออกมาอีกรอบ ในใจนึกถึงแต่ญาติคนเดียว
ที่เหลืออยู่ของตนอย่างขุนเคื่อง

...ปู่ะปู่ ทำไมไม่มาช่วยเหมือนในฝันนะ

ว่าแต่ปู่จะรู้หรือยังว่าเขาประสบชะตากรรมอะไรอยู่นะ แฮ่อ...

บทนำ

“สวยไหม?”

“บังอาจ! ถ้ามแบบนี้อยากตายหรือไง?”

“อ้าว แล้วจะให้ถามว่า ‘หล่อไหม’ เหม?”

“ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่” มังกรฟ้าเดินเข้าไปใกล้แท่นศิลามังกร
สุริยัน

เบื้องหน้าของเขาคือมังกรเพลิงซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตากวาด
เหล่าใบไม้สีเหลืองสลัดส้มที่ร่วงลงมาทับถมเต็มพื้นหญ้า จนบังเกิดเสียง
สวบสาบทั่วบริเวณ

ในยามปกติจะไม่มีใบไม้ร่วงหล่นมากมายเช่นนี้ แต่ด้วยความที่
นครเหมนคราเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงเร็วกว่าอาณาจักรอื่น ดังนั้นต้นไม้ใน

เหมนคราจึงเริ่มเปลี่ยนสีและร่วงหล่นในช่วงที่เมืองอื่นยังคงเป็นปลายฤดูร้อนอยู่นั่นเอง

“ถามอะไรแปลกๆ วันนี้เป็นวันที่ข้าต้องมาเฝ้าศิลาณะ” มังกรเพลิงพูดขณะยังกวาดใบไม้ไปเรื่อยๆ

ระหว่างนั้นมีสายลมเย็นพัดพลิวผ่านมา ทำให้บรรดาใบไม้สีเหลืองแสดงจากแมกไม้ที่อยู่รายล้อมศิลามังกรสุริยันสลับตัวออกจากกิ่ง พวกมันโบยบินลอยล่องในอากาศ ก่อนจะร่อนลงพื้นหญ้าอย่างแผ่วเบา

“เอาเข้าไป เฝ้ากวาดไปหยกๆ ร่วงอีกละ” มังกรเพลิงถือไม้กวาดมองพื้นหญ้าซึ่งมีใบไม้เกลื่อนอีกครั้งด้วยสีหน้าหงุดหงิด

“อย่ามานอกเรื่อง เข้านี้เราต้องไปเข้าพบจินหลง จำไม่ได้หรือไง” มังกรฟ้าหรีตตามองคนจางใจแก้งลึม เขารู้ดีว่าที่มังกรเพลิงมาหลบอยู่ที่นี่เพราะต้องการหลบหน้า ‘จินหลง’ หรือก็คือราชาแห่งเหมนครานั้นเอง

“รู้แล้วนะ แต่ข้ากำลังทำงานอยู่...ไม่เห็นหรือไง เตียวตามไปละกัน” มังกรเพลิงหันหลัง ทำที่กวาดใบไม้ไปทางอื่นให้ไกลจากขายนัยน์ตาสีฟ้าที่ยืนกอดต้นเขาอยู่ไม่ห่าง

มังกรเพลิงรู้หรือกว่ามังกรฟ้าทราบถึงสาเหตุที่เขาพยายามหลบหน้าหลบตากับจินหลง... เหตุเพราะเขาไปก่อเรื่องวุ่นวายถึงขนาดฆ่าบรรดารูนโซลในการแข่งขันขันไทน์เกมขณะออกปฏิบัติภารกิจแบบนั้น คงหนีไม่พ้นถูกจินหลงตำหนิแน่

ทั้งนี้มังกรเพลิงซึ่งมักถูกตำหนิเพราะวีรกรรมของตนเองบ่อยๆ ก็ไม่ได้อยากหนีหน้าอะไรมากนัก เพียงแค่ต้องการทำใจก่อนถูกเทศนาเท่านั้นเอง

“ก็ได้...อย่าช้านักละ พวกเราควรอยู่พร้อมหน้าต่อนรายงานเรื่องขันไทน์ต่อจินหลง” มังกรฟ้าหมายถึงรายงานภารกิจที่พวกเขาเหล่าสี่ขุนพลเข้าไปตามหาเจ้าหญิงแห่งเหมนครา ผู้ลอบเข้าไปเป็นผู้แข่งขันใน

ขณะที่มีชั้นไนท์เกม

พวกเขาเพิ่งกลับมาถึงนครเวินจิงเมื่อวานนี้

“ก็รีบกวาดอยู่นี่งเล้า แต่ลมบ้าพวกนี้ก็พัดมาอยู่ได้” ชายน้อยตา สีแดงเงยหน้ามองไปด้านบนแล้วแก้มบ่นไปเรื่อย

มังกรฟ้าขยับมุมปากคล้ายจะยิ้ม เขามองออกทุกอย่างว่าการกระทำของมังกรเพลิงนั้นไม่เป็นความจริงเพียงไร ทว่าไม่ได้เอ่ยอะไร ออกมา

“แน่ะ...ยังทำหน้าที่ไม่เชื่ออีก ข้าบอกแล้วไงว่าจะรีบทำ เจ้าก็ไปได้ แล้ว เดี่ยวสองคนนั้นก็รอหรือ” มังกรเพลิงโบกมือไล่ แคมยังอ้างไปถึง สองขุนพลที่เหลืออีกต่างหาก

“ถ้าเจ้ารีบทำจริงๆ ข้าจะดีใจมาก” มังกรฟ้ากล่าวพร้อมทำสีหน้า เหมือนไม่ได้คาดหวังดังที่พูด จากนั้นก็หันหลังและก้าวเดินออกไป

มังกรเพลิงเห็นแบบนี้จึงพ่นลมออกจุมุก แล้วบ่นเสียงดังให้คนที่ กำลังเดินออกห่างได้ยินถนัด

“ฮึ ก็ข้ามันไม่ได้มีพลังบังคับลมเหมือนคนบางคนแถวนี้ จะได้ โบกมืออวบเดียวแล้วพัดใบไม้หายไปหมดนะ ใช้มือกวาดมันก็ต้องเสียเวลา เป็นธรรมดา”

นั่นทำให้มังกรฟ้าชะงักฝีเท้า เขาหุบตาลงต่ำก่อนจะยกมือสะบัด เล็กน้อย บังเกิดกระแสมพัดเข้ามายังบริเวณแท่นศิลามังกรสุริยอันวูบใหญ่ ผลที่ตามมาคือเหล่าใบไม้พากันร่วงหล่นราวกับสายฝนสีเหลืองนวล

“อ้าวเฮ้ย! แก่ดั่งกันนี้หว่า!” มังกรเพลิงชี้มือไปยังผู้สร้างสายลม ก่อกรวน

มังกรฟ้าเพียงแต่ขยับมุมปากยิ้ม ใช้หางตาแลชายน้อยตาแดงผ่านไป ใหญ่ของตน ครั้นแล้วเขาก็ขยับเท้ามุ่งหน้าออกจากจุดนั้นไป

มังกรเพลิงมองผลงานของมังกรฟ้าที่ทับถมบนพื้นก่อนจะส่ายหน้า

แล้วหัวเราะเบาๆ

“อยากให้อยู่กว่าเดิมนานกว่าเดิมหรือไง” มังกรเพลิงพึมพำ ขณะมองตามหลังของผู้มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าของสี่ขุนพลด้วยสายตาเหมือนรู้ใจอีกฝ่ายเช่นกัน

...เจ้าคนปากกับใจไม่ตรงกันเอ๊ย

“จินซูหนีไปได้?”

ราชินีแห่งเหมนคราขยับคิ้วโก่งดั่งคันศรสูงชัน นัยน์ตาสีทองส่งประกายกรำรวมองขุนพลมังกรฟ้า รวากับจะเค้นถามให้แน่ชัดถึงความ เป็นไปของเจ้าหญิงแห่งเหมนครา ซึ่งใช้ชื่อแทนตำแหน่งว่า จินซู

องค์ราชินีมีอีกนามหนึ่งให้เรียกขานนั่นคือ พระนางสวาพิน แต่ข้าราชการบริวารต้องเรียกพระนางในชื่อตำแหน่งคือ จินหลง

พระนางสวาพินเป็นผู้ปกครองนครเหวินจิงรุ่นที่สามตั้งแต่สถาปนาตำแหน่งจินหลงขึ้นมา นับเวลาแล้วนครเหวินจิงก่อตั้งมาเป็นเวลาหลายพันปี อีกทั้งพระนางกับสี่ขุนพลล้วนเป็นเผ่าพันธุ์มังกรศักดิ์สิทธิ์ จึงมีอายุขัยยาวนานกว่าเผ่าพันธุ์ใดทั้งหมดบนผืนแผ่นดินนี้

และในเมื่อราชินีแห่งเหวินจิงเป็นเผ่าพันธุ์มังกรศักดิ์สิทธิ์ ร่างกายที่แท้จริงของพระนางจึงเป็นมังกรทอง ทว่าในยามปกติพระนางจะใช้ร่างมนุษย์เพื่อเก็บกักพลังเอาไว้ ส่วนประชาชนชาวเหวินจิงยังเป็นมนุษย์ธรรมดาอยู่มาก ฉะนั้นเพื่อลดความหวาดกลัวของพวกเขา ทั้งราชินีและสี่ขุนพลจึงอยู่ร่างมนุษย์แทบตลอดเวลา

ร่างมนุษย์ของราชินีแห่งเหวินจิงเป็นหญิงสาวผู้มีใบหน้าที่งดงามโดดเด่นด้วยดวงตาสีทองดุจอำพัน เรือนผมสีดำขลับถูกจัดแจงเกล้าขึ้นสูงประดับด้วยปิ่นทองหลากหลาย อารมณ์สีทองปักคั่นที่สวมใส่ส่งให้เรือนร่างออร่าของพระนางสว่างงามยิ่งขึ้น

พระนางทรงประทับบนบัลลังก์ในห้องโถงสำหรับว่าราชการ ส่วนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าคือขุนพลมังกรทั้งสาม

“มังกรเพลิงหายไปไหน” พระนางฮวาพินเพิ่งนึกขึ้นได้หลังจากกวาดตามองไปทั่วห้อง เนื่องจากก่อนหน้านี้พอมังกรฟ้ากับอีกสองคนที่เหลือเข้ามาในห้อง เขาก็เริ่มรายงานเรื่องราวทันที พระนางจึงไม่ทันได้สังเกตว่าขุนพลอยู่กันไม่ครบ

คำถามขององค์ราชินีทำให้มังกรปฐพีกับมังกรวารीलอบสตากัน โดยมีได้นัดหมาย จากนั้นก็พากันมองไปที่มังกรฟ้า รวากับเป็นสัญญาณว่าให้เขารับหน้าที่ตอบคำถาม

“เขาอยู่ที่แท่นศิลา” มังกรฟ้าตอบเสียงเรียบ

การที่มังกรฟ้าสนทนากับองค์ราชินีด้วยภาษาระดับชั้นเดียวกันนั้นเพราะแท้จริงแล้วสี่ขุนพลถือว่ามีศักดิ์และอายุขัยเหนือกว่าผู้ปกครองแห่งนครเหวินจิง ทว่าหน้าที่ของพวกเขาคือการคุ้มครองมิใช่ปกครอง ดังนั้นราชินีทั้งสามรุ่นที่ผ่านมาจึงเปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของสี่ขุนพลในการบริหารบ้านเมือง ควบคุมไปกับการปกป้องของพวกเขาทั้งสิ้น

“แท่นศิลา? ทำไมมังกรเพลิงไปอยู่ที่นั่น เขาไม่รู้หรือเฝ้าที่ต้องมาพบข้า” พระนางฮวาพินทำเสียงไม่พอใจ ทว่าก็ไม่ได้ฉุนเฉียวทำอะไรเพราะรู้จักนิสัยของมังกรเพลิงเป็นอย่างดีอยู่แล้ว

“มังกรเพลิงก่อเรื่องอะไรตอนไปชนไท่ไนเซ่ใหม่” องค์ราชินีไล่สตาตากับขุนพลทั้งสามตรงหน้าที่ละคนเพื่อเค้นให้ใครสักคนเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง

มังกรฟ้าถอนหายใจก่อนพยักหน้ารับ “ใช่ เรื่องใหญ่พอสมควร”

ราชินีแห่งนครเหวินจิงกะพริบตาพร้อมกบยกศอกขึ้นพาดกับแขนของบัลลังก์ เพื่อเป็นสัญญาณว่ากำลังรอฟังเรื่องราวของมังกรเพลิงอยู่ให้เรียบร้อย รายงานมาได้แล้ว

“เรื่องนี้ข่าวทำให้มังกรวารีเล่าจะดีกว่า” มังกรฟ้าพยักพเปิดให้ชายนัยน์ตาสี่เขี้ยวที่ถึงกับตัวเซเมื่อถูกโบ้ยแบบไม่ทันตั้งตัว

“ทำไมต้องให้ข้าเล่าด้วยล่ะ~”

“ก็เจ้าอยู่กับมังกรเพลิงตอนที่ก่อเรื่องนี้” มังกรปฐพีให้เหตุผลแทนมังกรฟ้า โดยใช้สายตาและความสูงใหญ่ของร่างกายข่มให้ชายนัยน์ตาสี่เขี้ยวทำตามแต่โดยดี

เมื่อนั้นผู้ที่มีรูปร่างเล็กสุดในกลุ่มอย่างมังกรวารีจึงค้ำนไม่ออก

“ก็ได้ๆ คือ...พวกเจ้าก็น่าจะรู้ว่ามังกรเพลิงเลือดร้อนแค่ไหนแล้วตอนเข้าไปในสนามแข่งในชั้นโทนี่เขาก็เกิดนึกสนุกอะไรไม่รู้ ไล่ฆ่าพวกภูริชไลไปเกือบหมดสนามเลยอ่า~”

“ฆ่าภูริชไลของชาวชั้นโทนี่? เสียสติไปแล้วหรือไง!” ราชีนีแห่งเววินจึงตัววัดสายตาคมปลาบไปยังมังกรวารีซึ่งกลายเป็นหนังหน้าไฟแทนเจ้าคนก่อเรื่อง

“ข้าห้ามแล้วน้ำ~ แต่มังกรเพลิงไม่ฟังเอง” มังกรวารีรู้สึกลัวว่าตัวกำลังหดลงตามระดับความดุตันจากสายตาที่เพ่งมองมาของพระนางฮวาพิน

“เจ้าน่ะเหวอห้าม คงไปนั่งดูเฉยๆ หรือไม่ก็มัวแต่ชมมกชมไม่เสียมากกว่า” มังกรปฐพีแย้งพร้อมกับหันไปทำสายตาราวกับว่าผู้ใส่ผู้ฟังมังกรวารีหมดแล้ว ฉะนั้นมีหรือที่เขาจะหลงเชื่อคำอ้างเพื่อเอาตัวรอดนี้

“กะ...ก็พยายามห้ามแล้วน้ำ~ เจ้าคิดว่ามังกรเพลิงจะฟังข้ารีไง” มังกรวารีคือนใส่ขุนพลร่างใหญ่ที่หนึ่ง

“เอาเถอะ ที่เกิดเรื่องแบบนี้ก็เพราะความไม่คิดหน้าคิดหลังของมังกรเพลิงนั่นแหละ คงโทษใครไม่ได้หรอก” มังกรฟ้าเอ่ยแทรกเพื่อยุติการต่อล้อต่อเถียงของขุนพลทั้งสอง

“เพราะอย่างนี้เขาถึงหลบหน้าข้าละสิ” องค์ราชีนีหรือตาลงขณะ

นี่ถึงบุรุษผู้ไม่ได้มาอยู่ในห้องนี้แต่แรก

“หลบไปได้ไม่นานหรอก เดี่ยวพอเตรียมใจที่จะถูกดูได้แล้วก็คงมาหาเอง” ...เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา มังกรฟ้าต่อประโยคในใจ เนื่องจากเป็นแบบนี้จนทุกคนชินเสียแล้ว

“แล้วเรื่องที่จินซุไปตีสนิทกับชาวแกรนดอสละ ท่านมีความเห็นอย่างไรหรือจินหลง” มังกรปฐพีตั้งเข้าสู่ประเด็นที่ควรใส่ใจ นั่นคือเรื่องของเจ้าหญิงแห่งนครเหวินจิง

องค์ราชินีนิ่งไปครู่หนึ่ง พระนางเหม่อมองไปยังโถงกว้างด้านหน้าก่อนจะเอ่ยออกมา “ข้าคิดว่าจินซุมีเหตุผลบางอย่างที่ทำแบบนั้น และคงเป็นเหตุผลเดียวกับที่หนีเราไปโดยไม่ปรึกษาอะไรเลยเช่นนี้”

“แต่จินซุจะไปจากพระราชวังนานๆ ไม่ได้嘛~ พวกท่านก็รู้” มังกรวารีมองสบตากับทุกคนด้วยความวิตก

“นี่ก็เป็นเรื่องที่จินซุต้องรับผิดชอบตัวเอง ในเมื่อนางรู้อยู่แล้วว่าถ้าหายไปนานๆ จะส่งผลเสียต่อนางเองมากเพียงไหน” พระนางฮวาพินกล่าวเสียงแข็ง

“ต่อเราด้วยต่างหาก” มังกรฟ้าบอกด้วยสีหน้านิ่ง ทว่าแววตามีความกังวลฉายชัด

“จริงด้วย ไกล่เทศกาลลอยโคมแล้วนี่นา” มังกรปฐพีทุบกำปั้นบนฝ่ามือตัวเอง

เทศกาลลอยโคม คือ เทศกาลที่จัดช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วง จุดประสงค์เพื่อเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยวพืชผลและจัดงานรื่นเริงส่งท้ายก่อนย่างเข้าสู่ช่วงอากาศหนาวของปี ปกติแล้วจะจัดกันทั่วทุกมณฑลในนครเหวินจิง

สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของเทศกาลคือการปล่อยโคม ทั้งโคมลอยขึ้นฟ้าและโคมลอยในแม่น้ำ อีกทั้งยังมีการจัดห้างร้านขายของไปตามท้องถนน พร้อมด้วยการเล่นจุดประทัดและดอกไม้ไฟในยามค่ำคืน ถือเป็น

เทศกาลที่ประชาชนจะได้มีช่วงเวลาแห่งความสนุกร่วมกันก่อนจะแยกย้ายเก็บตัวอยู่กับบ้านในช่วงฤดูหนาว

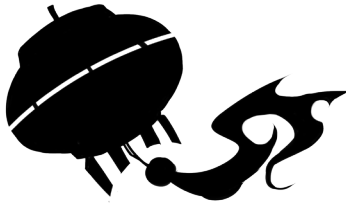
“เงินซุจะอยู่ห่างจากนครเหวินจิงนานๆ ไม่ได้ ถ้าดูจากช่วงเวลาที่น่างายไปจนถึงตอนนี้ก็นานพอๆ ข้าคิดว่านางคงกลับเข้ามาในนครแล้ว แต่อาจจะหลบซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่ง” พระนางฮวาพินให้ความเห็นตามที่ล่วงรู้ลักษณะนิสัยของเจ้าหญิงเป็นอย่างดี

“ความหมายของท่านคือจะให้ติดตามหาเงินซุในนครนี้ใช่ไหม” มังกรฟ้าหันไปสบตาองค์ราชินี

พระนางพยักหน้า “เราต้องตามเงินซุกลับมาให้ได้ก่อนถึงเทศกาลลอยโคม”

1

รับภารกิจ

“ชื่อตอนอย่างกะหนังแอกชันนะ”

จินเรย์ยึดแขนบิดขี้เกียจหลังจากเพิ่งล้มตาดินแล้วขยับกายลุกขึ้นนั่งเมื่อครู่ พอเหลียวซ้ายแลขวาก็พบว่าตนเองยังอยู่จุดเดิมที่เคยฝันว่าปู่มาช่วยเมื่อคืน มีกองไฟซึ่งดับมอดห่างไปไม่กี่ก้าว รอบกายเป็นต้นไม้ซึ่งเริ่มจะเปลี่ยนสีใบไปบ้างแล้ว ระยะห่างของต้นไม้ นั้นมากพอสมควรจนแสงแดดยามเช้าส่องลอดช่องว่างลงมาถึงพื้นดินได้สะดวก

เขาเห็นหินเสียนั่งกินอะไรสักอย่างอยู่บนโขดหินห่างออกไป โดยมีโคเรนกำลังใช้ผ้าเช็ดสิ่งที่คล้ายเป็นผลไม้ชนิดหนึ่ง จากนั้นก็ดกินด้วย

สีหน้าเอรีดอว์รอย

“ตื่นแล้วหรืออะจินเรย์”

คนถูกถามซึ่งกำลังเปิดปากหาหน้ไปมอง พบเคเลนนั่งขัดสมาธิ
ใกล้กับเขา พรานหนุ่มกวาดตามองรอบบริเวณอีกครั้ง

“แล้วคนอื่นล่ะ” พอไม่เห็นร่างของชาร์ลันกับคาลี จินเรย์จึงเอ่ย
ถามกับเด็กหนุ่ม

“ไปอาบน้ำอะ”

“หืม? หาบน้ำ?” จินเรย์เลิกคิ้วสูง

...ทำไมต้องไปหาบน้ำด้วยล่ะ หรือว่าสองคนนั้นโดนชินเซียใช้งาน
หรือ นี่ชินเซียถึงขนาดกล้าใช้ชาร์ลันที่เป็นถึงเจ้าชายไปหาบน้ำได้ด้วย
หรือะ!

“มะ...ไม่ใช่อะ” เคเลนยิ้มแหย่รับแก้ให้ เพราะเห็นว่าพรานหนุ่ม
ได้ยื่นผืนผ้าขนอาจคิดเตลิดไปไกล “ผมพูดว่า ‘อาบน้ำ’ อะ”

“อ้อ” จินเรย์พยักหน้าหงึกหงัก แต่พรานหนุ่มจำไม่เห็นได้ว่า
แถวนี้มีที่ให้อาบน้ำด้วย

“ทางโน้นมีบ่อน้ำร้อนนะอะ” เคเลนเหมือนจะรับรู้ความสงสัยของ
พรานหนุ่ม จึงอธิบายเพิ่มพร้อมยกมือชี้ทิศทางให้เสร็จสรรพ

“ภูเขาแถวนี้มีบ่อน้ำร้อนเยอะจริง” จินเรย์เปรย พลันนึกถึงช่วง
เวลาที่เขาแช่น้ำพุร้อนกับชาร์ลัน แล้วบังเอิญเห็นสัญลักษณ์ซึ่งควรจะเป็น
ของร่างรูนโซลบนแผ่นหลังของอีกฝ่ายเข้า

...ตกลงชาร์ลันเป็นอะไรแน่ เป็นเจ้าชายแห่งซันไทน์...หรือรูนโซล?

นี่ถ้าไปแช่น้ำคราวนี้เห็นอะไรเพิ่มอีกหรือเปล่าเนี่ย

จินเรย์พะวงว่าหากเขาไปแช่น้ำร้อนในบ่อกับชาร์ลันอีกรอบ อาจ
ได้รับรู้สิ่งที่ไม่ควรรู้เพิ่ม แล้วตัวเองจะมีเรื่องให้มันเพิ่มอีกแห่ง

“แล้วนายไม่ไปแช่น้ำบ้างหรือ” พรานหนุ่มหันไปถามเคเลนที่ยัง

นั่งทำตาแป๋วข้างเขา

“ผมไปมาแล้วอะ”

“ทำไมไปก่อนล่ะ นายไม่ชอบแช่น้ำร้อนร่วมกับคนอื่นเหรอ”

“เปล่าอะ ชาร์ลันบอกว่าต้องมีใครสักคนเฝ้าอยู่ทางนี้อะ” เคเลน

ตอบตามความจริง

นั่นทำให้จินเรย์เหลือบมองซินเซียกับโคเรนซึ่งยังคงนั่งกินผลไม้ โดยไม่ได้สนใจพวกตน แล้วหันหน้ากลับมาถามเด็กหนุ่มด้วยเสียงเบา

“เกรงว่าสองคนนั้นจะทำอะไรไม่ดีๆ ไซ้ไหม”

“ไม่ใช่ซะ เพราะชาร์ลันคิดว่าพอจินเรย์ตื่นแล้วจะแอบหนีไปตอน ไม่มีคนอยู่ใฝานะซะ”

คำบอกของเคเลนทำจินเรย์คิ้วกระตุก

...นี่หมอนี่รู้ความคิดของเราขนาดนี้เชียวเวอะ!

ชาร์ลัน นายจะรู้ใจฉันเยอะไปแล้วนะเพีย!

“อะ...ฉันไม่เคยคิดจะหนีซะหน่อย” พรานหนุ่มรีบแก้ตัวพัลวัน

“ผมก็ไม่คิดว่าจินเรย์จะหนีหรอกอะ ที่ผมมาเฝ้าจินเรย์เพราะ ไม่อยากทิ้งให้จินเรย์อยู่คนเดียวไงอะ” พุดจบเคเลนก็ยิ้มแฉ่ง

...เคเลน รอยยิ้มของนายก็ดูจริงจังอยู่หรอกนะ แต่นายไม่ต้องหวังดีกับฉันขนาดนั้นก็ได้นี่ ถ้านายไม่มานั่งเฝ้า ฉันคงหนีกลับชั้นไหนไปไกลแล้วละ ฮือ...

“ขอบใจมากนะเคเลน ฉันทาบซึ่งจริงๆ” จินเรย์แทบจะยิ้มทั้งน้ำตา ที่เดียว

ระหว่างนั้นชาร์ลันก็เดินเข้ามา ปลายผมของเขาที่พาดบ่ามาด้านหน้าเปียกเล็กน้อยจนหยดน้ำซึมเข้าไปในเนื้อผ้าช่วงหัวไหล่ นั่นแสดงว่าเขาคงเพิ่งแช่น้ำร้อนเสร็จหมาดๆ

จินเรย์สบตากับชายผมยาวแวบหนึ่ง ก่อนที่พรานหนุ่มจะเข็น

หน้าหนีแล้วทำที่ว่าหาห่อผ้าของตนแก้อาการประหม่าโดยไม่ทราบสาเหตุ เมื่อความหาห่อผ้าเจอจึงสะพายไว้บนไหล่จากนั้นจึงลุกพรืดขึ้น

“ฉันจะไปแช่น้ำบ้างละ ทางโน้นไซ้ใหม่” พรานหนุ่มรีบสาวเท้า ผ่านหน้าชาร์ลันไป รวากับกลัวว่าชายผมยาวจะเอ่ยทักอะไรเขา

การกระทำของจีนเรย์ที่มีต่อชาร์ลันจะเรียกว่าหลบหน้าก็คงจะไม่ถูกนัก เพราะจีนเรย์เพียงแค่มิอยากพูดคุยกับชายผมยาวในช่วงที่ยังตั้งรับสถานะของอีกฝ่ายไม่ถูกเท่านั้น

จีนเรย์เดินไปตามสัญชาตญาณพรานป่าด้วยการสังเกตพื้นทางเดินว่ามีรอยถูกย่ำไปทางไหน ในที่สุดก็เจอบ่อน้ำร้อนตามที่เคลมเอาไว้ ทว่าบ่อน้ำร้อนนั้นไม่ได้ว่างเปล่าอย่างที่คิด

“เจ้าเพิ่งตื่นหรือ ตื่นเป็นคนสุดท้ายเลยสินะ” แกะป่าในร่างคนเอ่ยทักพรานหนุ่ม คาลิกำลังแช่อยู่ในน้ำสีเขียวอ่อนซึ่งมีไอควันสีขาวลอยขึ้นจากผิวน้ำตลอดเวลา

“ซี...คราวนี้ได้แช่น้ำกับเจ้าแกะป่าวิปริตเหวอเนี่ย” จีนเรย์อุบอิบ “บ่นอะไรของเจ้านะ”

“เปล๊าะ” พรานหนุ่มปฏิเสธหน้าตาย จากนั้นก็จัดแจงปลดเปลื้องอาภรณ์และสัมภาระ แล้วหย่อนตัวลงไปนั่งในบ่อด้านตรงข้ามกับคาลิ

“อา...อุ่นดีจัง” จีนเรย์ทำหน้าที่เคลิบเคลิ้ม การได้แช่น้ำร้อนในช่วงเช้าที่อากาศหนาวถือเป็นสุดยอดแห่งปรารถนาของเขาเลยทีเดียว

“เราว่าบ่อน้ำร้อนของแดนเหมนคราน่าแช่มากกว่าของชั้นไหนเยอะเลย” คาลิออกความเห็น

พรานหนุ่มได้ยืนดั่งนั้นก็เบะปากใส่ “บ่อน้ำร้อนมันก็เหมือนๆ กันนั่นแหละ นายเอาอะไรมาวัดว่าที่ไหนดีมากที่สุดน้อย หา”

“ก็ใช้ความรู้สึกวัดนะสิถามได้”

“อะไรนะ? ใช้ ‘รูตัก’ วัด? อวัยวะส่วนไหนของแกพะ?” จีนเรย์ทำ

หน้าเบ้

“รู้สึก! ไม่ใช่รู้สึก! เราพูดว่าใช้ความรู้สึก!” คาลิยกแขนขึ้นแย้งจน
น้ำกระเพื่อม

“แล้วก็ไม่พูดให้มันชัดๆ” พรานหนุ่มทำหน้าที่เหมือนว่าไม่ใช่ความ
ผิดของตนเองที่ฟังผิด

“มนุษย์อย่างเจ้าเนี่ยมันน่าโมโหจริงๆ” แกะป่าเลือกที่จะบ่นอุบ
มากกว่าการวิยวายเป็นพิเศษ เพราะเขาไม่อยากทำลายบรรยากาศการชน้ำ
ของตนเอง

“ใช้ความรู้สึกของเธอ โอ้เอ๊ย...นี่กว่านายมีสัมผัสพิเศษอะไรซะอีก”
ดูเหมือนคนที่ไม่ยอมจบจะเป็นจิ้นเรย์ ซึ่งพูดจาเหมือนกำลังยั่วให้อีกฝ่าย
โมโห

“ความรู้สึกของเราก็เปรียบเสมือนพลังรับสัมผัสจากธรรมชาติ เจ้า
ไม่รู้จะไรก็หุบปากดีกว่า” คาลิพูดพลางวกน้ำมาลูบตามลำคอและหัวไหล่
พยายามไม่หัวเสียไปตามคำพูดของคนซึ่งแช่น้ำอยู่ฝั่งตรงข้าม

จิ้นเรย์เหล่มองแกะป่า ตั้งใจจะกวนประสาทต่อไปอีกหน่อย ทว่า
เกิดเปลี่ยนใจแล้วหันมาไต่ถามในบางเรื่องที่รู้สึกค้างคาแทน

“นี่คาลิ ไฉนราล์ยลักษณะรูปร่างนี่ มันจะโผล่บนตัวของรูปร่าง
ใช่ไหม”

“ร่างที่เป็นรูปร่างก็ต้องมีสัญลักษณ์รูปร่างอยู่แล้ว เจ้านี้ก็ถาม
แปลก”

“แล้ว...แล้ว...” จิ้นเรย์อ้อๆ อึ้งๆ ไม่รู้ว่าควรถามออกไปดีหรือไม่

“แล้วๆ อะไรเล่า ก็รีบพูดมาสิ” คาลิทำสีหน้ารำคาญ

“แล้วชาวฟ้า...” พรานหนุ่มตัดสินใจเอ่ยในที่สุด “...ถ้าชาวฟ้ามี
สัญลักษณ์รูปร่าง หมายความว่ายังไง”

“แผลดีขึ้นเยอะเลยอะ” เคเลนพูดขึ้นหลังจากเปลี่ยนผ้าพัน

แผลให้ชายผมยาวเสร็จ

“ขอบใจมากนะเคเลน” ชาร์ลันกล่าวขณะหยิบเสื้อมาสวมให้
เรียบร้อย

ระหว่างนั้นคาลิกับจินเรย์ก็เดินเข้ามาในบริเวณที่พักพอดี

“เข้านี้อากาศดีจัง เตียวหาหญ้าแถวนี่ทานดีกว่า” แกะป่าในร่าง
มนุษย์พูดพลางก็มองพื้นซึ่งมีหญ้าสีเขียวสดขึ้นอยู่ตามโคนต้นไม้

จินเรย์แลหากตาไปทางคาลิด้วยสีหน้าซึ้งตาย

...ไอ้แกะป่าี่โง่เอ๊ย!

หน้อย...ทุกที่ทำตัวเหมือนเป็นกุรูรู้ไปทุกเรื่อง แต่พอเขาถามเรื่อง
ตราสัญลักษณ์รุ่นโชลบนร่างของชาวฟ้าเข้าหน่อย กลับตอบอะไรเขา
ไม่ได้ แถมยังหาว่าเขาถามอะไรมั่วๆ อีก

มันน่าจับถอนขนอีกสักรอบสองรอบ!

“อาบน้ำกันเสร็จแล้วเหอะอะ”

เสียงของเคเลนทำให้จินเรย์หลุดออกจากความคิดที่จะจงเวร
จงกรรมคาลิชั่วคราว ส่วนเจ้าคนที่ถูกวางแผนทำมิติมีร้ายกลับรีเข้าไปนั่ง
ข้างเด็กหนุ่มเมื่อเห็นกองผลไม้ซึ่งวางตรงหน้าของเคเลนกับชาร์ลัน

“หอมจัง ผลไม้ป่าของเหมนคราเหอเนี่ย ช่างนำทานอะไรเช่นนี้”
คาลิทำจมูกพุดพิด

“มากินด้วยกันสิอะ ชินเซียฝากให้โคเรนแบ่งมาให้พวกเรานะอะ”
เคเลนบอกขณะที่แก้มยังตุ่ยเพราะกำลังเคี้ยวอะไรสักอย่างในปากกรวมๆ

แกะป่าไม่รอช้า เอื้อมหยิบผลไม้สีเขียวขณะเหมาะมือไปกัดเข้า
ปากทันที

จินเรย์เหลือบมองที่ว่างสำหรับหย่อนกายนั่ง ก็พบว่าเหลือบริเวณ
ใกล้กับชาร์ลันเท่านั้นที่พอจะทำให้เขาไม่นั่งห่างจากกลุ่มมากเกินไป

...ทำไมต้องได้นั่งข้างชาร์ลันตลอดเลยพะ

คิดแล้วจินเรย์ก็ถอนหายใจ เดินไปนั่งใกล้กับชายผมยาวด้วย
สีหน้าเหมือนอมยาขมไว้ในปาก

“อร่อยไซ้ไหมยะ” เคเลนถามแคะป่า

คาลิซึ่งยึดผลไม้สีเขียวอ่อนเข้าไปเคี้ยวในปากทั้งถูกพุกหน้าหงิก
หงิก ดูเหมือนว่าเจ้าตัวลึมความคิดที่จะเด็ดหญ้าบนพื้นมากินเสียสนิท

จินเรย์เห็นความมูมมามของแคะป่าก็เบ้หน้าเล็กน้อย

...เป็นแคะป่าไฮโซประสาอะไรพะ มารยมารยาทนะหัดมีชะมั่ง
เซะ

ในขณะที่พรานหนุ่มกำลังนินทาคาลิ ก็มีมือหนึ่งถือผลไม้สีเขียว
ยื่นมาตรงหน้าของเขา พอจินเรย์หันไปมองก็เห็นว่าเจ้าของมือนั้นคือ
ชาร์ลัน

“นายก็ทานซะสิ” ชายผมยาวเอ่ย

จินเรย์กะพริบตามองสลับริหว่างใบหน้าของชาร์ลันกับผลไม้ใน
มืออีกฝ่าย สุดท้ายก็หยิบผลไม้เขียวนั้นมาพร้อมกับกล่าวขอบคุณเสียงเบา

“ขอบคุณนะ เจ้าชะ...เอ่อ...ชาร์ลัน” ถึงแม้ชาร์ลันจะไม่ต้องการ
ให้เขาปฏิบัติอย่างคนต่างศักดิ์ แต่จินเรย์ก็อดไม่ได้ที่จะผลอคิดว่าคนที่
นั่งอยู่ด้านข้างตอนนี้คือชาวฟ้าผู้เป็นเผ่าพันธุ์อันสูงส่ง

“นายยังทำใจไม่ได้ที่จะต้องทำตัวปกติกับฉันหรือ” ชายผมยาว
ถามคำถามที่พรานหนุ่มหวังให้เขาไม่เอ่ยถาม ทว่าคงสายไปเสียแล้ว

“กะ...ก็ไม่เชิง แค่ยังปรับตัวไม่ค่อยได้นะ” จินเรย์เกาแก้ม ไม่รู้ว่า
ควรจะทำอย่างไรให้ไม่กระทบกระเทือนความสัมพันธ์อันประาะบางนี้

“คิดซะว่าฉันเป็นเผ่ามนุษย์ หรือทำเป็นลึมว่าเคยรู้ว่าฉันเป็นใคร
ก็ลึนเรื่อง”

เมื่อฟังชายผมยาวพูดจบ จินเรย์ก็เหล่มองเขาแวบหนึ่ง

...ถ้ามันง่ายขนาดนั้นก็คงไม่ต้องมานั่งประหม่าแบบนี้แล้ว!

“พวกเจ้าพร้อมหรือยัง” เสียงของชินเซี่ยดังขึ้นชัดเจนหวหะอย่างพอดิบพอดี ทำให้ทุกสายตามองไปทางเธอ

ชินเซี่ยกำลังเดินนำโคเรนเข้ามาใกล้พวกเขา แล้วก็หย่อนตัวนั่งลงราวกับมีเรื่องต้องการพูดคุยด้วย ส่วนโคเรนก็ทุดนั่งใกล้กับหญิงสาว เคเลกับคาลิย้ายตำแหน่งที่นั่งเล็กน้อยเพื่อให้เห็นหน้าของชินเซี่ยได้ถนัด

“ตกลงจะบอกได้หรือยังว่าต้องการให้ฉันช่วยทำอะไร” ชาร์ลันเป็นฝ่ายรุกรถามโดยไม่รอให้ชินเซี่ยพูดเกริ่น

“ตามหาอดีตเทพราชา” ชินเซี่ยก็ตอบแบบไม่ให้ใครตั้งตัวเช่นกัน

“...”

บั้งเกิดความเงียบขึ้นชั่วขณะ ก่อนจะ...

“ตามหาอดีตเทพราชา?” จินเรย์โพล่งขึ้น นั่นทำให้เขากลายเป็นจุดสนใจในชั่วพริบตา “อะ...ฉันพูดอะไรผิดเหรอ”

“อดีตเทพราชาต่างหากเล่า” คาลิช่วยแก้ให้

“อ้อ อดีตเทพราชา...นั่นก็เป็นปู่ของชาร์ลันอะดิ” พอพรานหนุ่มพูดจบ ก็เลื่อนสายตาไปจับจ้องที่ชายผมยาว

“เธอต้องการตัวฉันเพื่อเรื่องแค่นี้?” ชาร์ลันเลิกคิ้วมองหญิงสาวจากนครเหวินจิงด้วยความเย็นชา

“ใช่” ชินเซี่ยเซ็ดหน้าเป็นเชิงว่า ‘แค่เรื่องเดียวนี้แหละ แต่เจ้าต้องทำให้สำเร็จด้วยล่ะ!’

“เหตุที่เธอไปแข่งขันไท่เก๊กก็เพื่อจะถามหาปู่ของฉัน? ไม่ลงทุนไปหน่อยเหรอ” ชาร์ลันมองชินเซี่ยเหมือนคิดว่า นั่นเป็นความคิดที่ง่าลึนดี

“อย่ามาทำสายตาแบบนี้กับข้านะ! ข้าลองมาทุกวิถีทางแล้ว

เหลือแต่การบุกไปถามกับพวกชาวฟ้าที่เมืองปราสาทลอยฟ้าเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องเข้าไปหาจากเมืองของข้าหรอก!” ซินเซี่ยแหวัดเสียงแหลม และเรียกสรรงสรรครค์ว่าเมืองปราสาทลอยฟ้าตามความเคยชินของตน

“เธอก็เลยคิดว่าลูกหลานอย่างฉันจะรู้ว่าปู่อยู่ที่ไหนนั่นสิ”

“ใช่น่ะสิ ไม่อย่างนั้นข้าคงไม่ช่วยเจ้าออกมาหรอกนะ” ซินเซี่ยเริ่มทวงบุญคุณถึงเหตุการณ์ที่เธอกับโคเรนไปช่วยชาร์ลันให้พ้นวิกฤติเมื่อตอนเผชิญหน้ากับเจ้าชายอัสนันและบรรดาราชาของครักซ์

“ตอนนั้นเจ้ามาช่วยพวกเราเองนี่นา” คาลิโพล่งขึ้นกลางวง เพราะเห็นว่าเหตุที่ซินเซี่ยมาช่วยก็เพื่อหวังผลตอบแทนเหมือนกัน จะเรียกบุญคุณเต็มปากเต็มคำก็ไม่สมควร

จินเรย์เห็นว่าเจ้าแกะป่าแทรกพูดโดยไม่ดูจังหวะ จึงขยับไปกระซิบพลางกระซิบตอกเข้าตรงสี่ข้างของคาลิ “เงียบไปเลยเจ้าแกะป่า ชัดจังหวะไม่รู้เวลาล่าเวลาจริงๆ”

ซินเซี่ยตวัดมองคาลิตาเขียว ก่อนจะหันไปพูดกับชาร์ลันต่อ “ไม่รู้ละ เจ้าต้องช่วยข้า”

“ฉันเคยบอกว่าจะช่วยก็จริง แต่ว่าเรื่องนี้...” ชายผมยาวสายศีระชะ “ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าตอนนี้ปู่อยู่ที่ไหน และฉันคิดว่าชาวฟ้าทุกคนไม่มีใครรู้เช่นกัน”

ซินเซี่ยทำสีหน้าผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด “ได้ยังไงกัน เจ้าต้องช่วยข้าตามหาเขาให้เจอให้ได้นะ! ข้ามีเรื่องมากมายจะต้องสะสางกับปู่ของเจ้า!”

จินเรย์สะดุ้งกับการแผดเสียงของซินเซี่ยเล็กน้อย

...ถ้าจะโมโหขนาดนี้ อยากรู้จังว่าอดีตเทพราชาไปทำอะไรให้ซินเซี่ยโกรธจนต้องพลิกแผ่นดินตามหากันนะ

แต่ดูๆ ไปซินเซี่ยก็อายุไม่น่าจะเกินยี่สิบ คงสลับปีเจ็ดสิบแปดละมัง

แล้วไปมีเรื่องบาดหมางกับอดีตเทพราชาตอนไหนล่ะเนี่ย

เอ...ซັกสงสัยแล้วสิว่าซินเซียเป็นใคร ถึงขนาดกล้าประกาศว่ามีเรื่องต้องสะสางกับปู่ต่อหน้าหลานแบบนี้

“เธอกับปู่ของฉันมีเรื่องผัดใจอะไรกัน” ชาร์ลันถามได้ตรงใจพรานหนุ่มจนเขาแทบอยากเข้าไปสวมกอด

...โอ้ ชาร์ลัน ขอขอบคุณที่ถามออกไป ไม่งั้นฉันคงนอนตายตาไม่หลับแน่ ฉันจะกลายเป็นลี้ม่ว่านายเป็นชาวฟ้า ต่อไปนี้ฉันจะปฏิบัติตัวกับนายเหมือนเดิมเลยเอ้า!

“ข้าบอกไม่ได้” ซินเซียตอบเสียงแข็ง

...อ้าวเฮ้ย เป็นความลับซะงั้นอะ อย่างนี้มันไม่แฟร์นี่หว่า!

ดูเหมือนว่าคงไม่ได้มีแต่จินเรย์คนเดียวที่รู้สึกหัวเสียกับคำตอบของหญิงสาวตรงหน้า เพราะชาร์ลันก็นิ้วหน้าเหมือนกำลังไม่สบอารมณ์เช่นกัน

“ถ้าอย่างนั้น...ฉันก็ไม่คิดว่าฉันจะได้อะไรจากการช่วยเธอ”

ทันใดนั้นชายผมยาวก็ลุกขึ้นยืน พร้อมกับเอ่ยเรียกเคลเลน พอดีหนุ่มขานรับ ชาร์ลันจึงพูดคล้ายออกคำสั่ง “เตรียมตัวเดินทาง”

“ข้าไม่ให้เจ้าไปไหนทั้งนั้น!” ซินเซียลุกพรวดขึ้น จ้องเจ้าชายแห่งชั้นไทน์เซมิ่ง

“ซินเซีย! ใจเย็นๆ นะ” โครเนที่นั่งเฝ้ามานานนั้นก็ลุกตาม

ชาร์ลันยืนนิ่ง ไม่สะทกสะท้านกับกิริยาคุกคามของหญิงสาว

จินเรย์กับคาลิมองหน้ากันเล็กน้อย จากนั้นก็สะกิดกันให้เก็บข้าวของพลางลุกขึ้นยืนเพื่อเกิดเหตุอะไรจะได้ตั้งตัวกันทัน โดยเฉพาะพรานหนุ่มซึ่งเริ่มกระชับธนูในมือของตนเพื่อเตรียมพร้อม สายตายังสังเกตเห็นระหว่างชาร์ลันกับซินเซีย

...อย่าบอกนะว่าจะเปิดศึกกันตรงนี้นะ

ชาร์ลัน...นายคิดจะมีเรื่องกับศัตรูในถิ่นของศัตรูเชียวหรือ? ถึงแม้ นายจะเป็นถึงเจ้าชายอัลคินก็เถอะ แต่นายบาดเจ็บอยู่นะ แล้วก็ไม่รู้ว่า เคลเลนจะรับมือได้แค่ไหนด้วย คงเสียพลังในการรักษานายไปเยอะน่าดู

จินเรย์ลอบกลืนน้ำลายลงคอ แล้วร่างกายก็ขยับไปอยู่ใกล้ศาลี โดยไม่รู้ตัว เหมือนกับว่าหากมีอะไรเกิดขึ้น เขาก็คงอาศัยแกะป่าเป็นที่ กำบังไว้ก่อนละกัน มันเป็นแกะป่ากิตติมศักดิ์นี่นา คงช่วยคุ้มครองเขาได้ บ้างละ

ส่วนศาลี เมื่อรู้สึกว่ารานหนุ่มเข้ามาเบียดตัวเองจนเกินขอบเขต ก็หันไปถลิ่งตาใส่ทีหนึ่ง

พลันเสียงของชินเซียก็ถึงความสนใจของคนทั้งหมดให้มองไปยัง เธอเป็นจุดเดียว

“ใครบอกว่าข้าจะขอให้เจ้าช่วยโดยไม่มีสิ่งตอบแทน”

หลังจากชาร์ลันได้ยินที่ชินเซียพูด ปฏิกริยาตอบรับของเขามีเพียง แค่เล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น ไม่นานหญิงสาวก็เอ่ยต่อ

“เจ้ามีเรื่องบาดหมางกับพวกชาวฟ้าในชั้นไหนไม่ใช่หรือ ต้องการ กลับไปแก้แค้นสินะ ข้าจะช่วยสนับสนุน...หากเจ้ายอมบอกหนทางในการ ตามหาตัวอดีตเทพราชาแก่ข้า”

“ทำไมถึงคิดว่าฉันอยากกลับไปแก้แค้น” ชาร์ลันเอ่ยถามด้วย น้ำเสียงอันเย็นเยียบ

ชินเซียแสวงทำหน้าแปลกใจ “ไม่ใช่หรือหรือ คนที่ถูกมองว่า ผ่าเหล่าผ่ากออย่างเจ้า...ไม่คิดแค้นเหล่าชาวฟ้าพวกนั้นหรือ”

สิ้นคำพูดนั้น สีหน้าของชาร์ลันเคร่งเครียดขึ้นจนไม่เหลือเค้าของ บุรุษมาดนิ่ง แม้จินเรย์เหลือบมองอยู่ห่างๆ ก็ยังรู้สึกได้ว่าเจ้าตัวกำลัง สูญเสียความมั่นใจในจิตใจชั่วขณะ

...หืม? ชินเซียพูดเพื่อเจ้ออะไรนะ

ผ่าเหล่าผ่ากออะไร? ไม่เข้าใจ หมายถึงชาติกำเนิดหรือ
ก็ชาร์ลันเป็นบุตรชายของเทพราชาองค์ปัจจุบันนี้ ทำไมต้องโดน
ดูถูกด้วยอะ

หรือว่าแม่ของชาร์ลันเป็นอนุภรรยา ชาร์ลันเลยโดนมองว่าเป็นลูก
เมียหย่อนชั้นหรือ...ไม่ใช่มัง ก็จำได้ว่าทั้งชาร์ลันและเจ้าชายอัสลานเป็น
พี่น้องกันนี่นา

แม้ตอนนี้องค์ราชินี...แม่ของชาร์ลันตายจากไปหลายปีแล้ว แต่
องค์เทพราชาก็ไม่เคยแต่งตั้งราชินีองค์ใหม่อีกเลยด้วยนะ

แล้วจะมีปัญหาเรื่องผ่าเหล่าผ่ากอได้ไงอะ ไม่เข้าใจมากๆ

ถามเจ้าแกะป่าตอนนี้เลยดีไหม เอ...ไม่ดีๆ กำลังหน้าสิ่วหน้าขวาน
ไว้ถามทีหลังดีกว่า

“เธอ...รู้เรื่องนั้นด้วยหรือ” ชาร์ลันเคঁถามลอดโรฟีน

“ข้าู้้อะไรมากกว่าที่เจ้าคิด” ซินเซียยกมือสะบัดผมด้วยแววตา
อย่างคนถือไฟเหนือกว่า “เพราะอย่างนี้ พวกนั้นเลยทำให้เจ้าต้องไปเข้า
ร่วมกับพวกแกรนด์ออสลัสสิ”

ชายผมยาวจ้องหญิงสาวเบื้องหน้านิ่ง เขารู้ว่าเธอเลียงพุดในสิ่งที่
เป็นความจริงบางอย่างเกี่ยวกับตัวเขา ซึ่งเขาก็นึกขอบคุณที่เธอไม่ได้พุด
มันออกมา และนั่นทำให้ชาร์ลันแน่ใจแล้วว่าซินเซียไม่ใช่คนธรรมดา
สามัญ

เมื่อนั้นชาร์ลันจึงขยับมุมปากแเสะยิ้ม “ข้อเสนอของเธอคืออะไร”

ซินเซียทำสีหน้าพึงพอใจเมื่อได้ยินสิ่งที่ชายร่างสูงถาม นั่น
หมายความว่าเขายินยอมช่วยตามหาอดีตเทพราชาให้เธอ

“ข้าจะช่วยให้เจ้าได้กลับไปแก้แค้นชาวซันไทน์ไงล่ะ ไม่ว่าจะเป็
นพลังอำนาจ หรือกำลังพลมากมายมหาศาล ข้าช่วยเหลือเจ้าได้ทุกอย่าง”

คำตอบของซินเซียทำให้ชาร์ลันไม่เหลือข้อกังขาแล้วว่าเธอคือใคร

รอแค่ว่าเธอจะเปิดเผยตัวตนเมื่อไรเท่านั้น และนั่นแสดงว่าชาร์ลันสามารถใช้ประโยชน์จาก ‘ตำแหน่ง’ ของซินเซียได้ตามต้องการ

“ก็ได้ ฉันจะลองหาวิธีตามหาปู่ให้”

เมื่อนั้นประกายความยินดีจึงปรากฏในดวงตาของหญิงสาว แต่คราวนี้เธอไม่ได้กระโดดโลดเต้นอย่างที่เคยจะเป็น

ส่วนโคเรนก็ได้แต่ถอนหายใจโล่งอกที่ไม่มีการปะทะกันเกิดขึ้น และเหตุการณ์ยุติได้ดีเกินคาด

ทางด้านจินเรย์ก็โล่งอกเช่นกัน

...แฮ็ย นี่กว่าจะมีการนองเลือดซะแล้ว

แต่ก็นะ สรุปว่าชาร์ลันจะช่วยซินเซียตามหาปู่ของตัวเองสินะ

แล้วเขาล่ะ? ต้องไปช่วยตามหาด้วยไหมเนี่ย

“จ้ะฉันก็กลับชั้นไหนได้แล้วไซ้ใหม่” พรานหนุ่มโพล่งขึ้นทันที

ทำให้หลายคนเหลียวมายังเขา

คนที่ออกความเห็นคนแรกคือซินเซีย

“เจ้าไม่ได้มีประโยชน์กับภารกิจของข้า จะพาแกะป่าในร่างมนุษย์นั้นกลับไปด้วยก็ได้นะ” ซินเซียพูดด้วยน้ำเสียงเฉยชา อีกทั้งยังรู้ดีด้วยว่าคำลี้คือแกะป่าแปลงกาย

...นี่ไล่กันซึ่งหน้าแบบนี้เลยหรอ!

แต่ก็ดีเหมือนกัน จะได้กลับบ้านกลับช่องซะที แฮ็ย!

“จะไม่มีใครไปไหนทั้งนั้น” ชาร์ลันขัดขึ้น

...อ้าวแฮ็ย! ชาร์ลัน นายพูดแบบนี้ได้ไง ฮะ! นายจะรังตัวเกะกะอย่างฉันไว้ทำไม ไม่ได้เป็นญาติโกโหติกาอะไรด้วยซะหน่อย ปู่ของนาย นายก็ไปหาเอาเองสิ!

“ใครจะอยู่หรือจะไปข้าไม่สนใจหรอก ขอให้เจ้าตามหาอดีตเทพราชาให้ข้าก็พอ” ซินเซียสรุป

...เดี๋ยวเจ้! เจ้อย้ายอ้อมง่ายแบบนี้สิ ออกปากไล่ฉันเร็วเข้า ฉันไม่ได้มีประโยชน์กับเจ้ไม่ใช่หรือ เก็บไว้ก็เป็นตัวถ่วงชะเปล่าๆ รีบตะเพิดฉันเหอะ ขอร้องละ ฮือ...

จินเรย์ได้แต่พึมพายในใจ เพราะเขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมตนถึงไม่กล้าออกปากขอแยกตัวไปตรงๆ ส่วนที่ถูกชาร์ลันกักตัวไว้นั้น คงเป็นเรื่องที่เขารู้อะไรมากเกินไป ชาร์ลันจึงไม่ปล่อยให้เขาไปไหนที่ไหนให้คนอื่นฟังละมั้ง ดังนั้นเขาคงต้องติดสอยห้อยตามคณะภารกิจค้นหาอดีตเทพราชาต่อไป

“ถ้าจินเรย์อยู่ เราก็คืออยู่” คาลิบบอกอย่างหนักแน่น

“นายเกี่ยวอะไรกับฉันเล่า” จินเรย์หันไปไวย

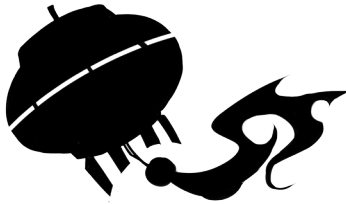
...อย่าบอกนะว่าไอ้แกะป่านี่มันจะตามสตอล์กเขาไปตลอดปีตลอดชาตินะ

“แล้วเราจะเริ่มต้นตามหาอดีตเทพราชากันยังไงล่ะ” เคเลนหันไปถามชาร์ลัน โดยมีซินเซียกับโคเรนรอฟังคำตอบอยู่เช่นกัน

“ฉันคิดว่า...ฉันนี่ก็วิธีออกแล้ว” ชาร์ลันกล่าวพร้อมประกายตามคมกริบ

2

สี่ขุนพลแห่งนครเวินจิง

“นครเวินจิงคือ?”

“คือเมืองเหมนคราไงล่ะ”

แสงสว่างของวันใหม่เริ่มโผล่พ้นขอบฟ้า รุกล้ำเข้าไปในหน้าต่างห้องนอนของมังกรฟ้า สาดส่องเสี้ยวหน้าของขุนพลแห่งทิศเหนือ ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ เขากำลังปล่อยให้สาวใช้สองนางหิวเส้นผมดำขลับของตนดังเช่นทุกเช้า

เป็นเช่นนี้ตลอดระยะเวลาหลายพันปีนับตั้งแต่เขาดำรงตำแหน่งหัวหน้าขุนพลทั้งสี่แห่งนครเวินจิง ตำแหน่งที่มาพร้อมกับความรับผิดชอบคุ้มครองดินแดนอันมีประวัติยาวนานแห่งนี้

เขาผ่านเหตุการณ์มามากมาย ไม่ว่าจะเป็นการผลัดเปลี่ยนราชินี จากรุ่นสู่รุ่น การทำสงครามกับชนเผ่าเร่ร่อนภายนอก หรือการประสพภัยพิบัติของราษฎร มังกรฟ้ามีส่วนร่วมเกี่ยวกับเรื่องราวดังกล่าวเสมอ ซึ่งมักเกิดขึ้นและดับไปตามกาลเวลาจนเขามองว่านี่คือวัฏจักรแห่งชีวิต

ดังนั้นหากต่อแต่นี้ไปนครเหวินจึงจะประสพวิฤตอันใดก็ไม่ใช่อะไรที่มังกรฟ้าจะหวาดหวั่น เขาเพียงต้องมีสติในการรับมือดังเช่นที่ผ่านมา เพื่อให้นครเหวินจึงดำรงอยู่สืบไป

เวลานี้มังกรฟ้าอยู่ในอารมณ์สีชาว สบเสื้อไข้วเฉียงทาบทับกัน ตัวเสื้อยาวเกือบถึงเท้า แขนเสื้อกว้างคลุมจดข้อมือ ถือเป็นเอกลักษณ์ทางเครื่องแต่งกายของนครเหวินจึง

สาวใช้คนหนึ่งนางนำเสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยนมาแขวนเตรียมไว้ รอให้ผู้เป็นนายเรียกใช้หลังจากสาวใช้สองนางทำผมเป็นเปียให้เขาเสร็จ ทว่ายังไม่ทันที่เหล่าสาวใช้จะเริ่มทำอะไรกับเส้นผมสีดำขลับของขุนพลทิศเหนือ พวกเธอก็หยุดมือแล้วโค้งคำนับผู้ที่โผล่เข้ามาในห้องนอนของมังกรฟ้าอย่างถือวิสาสะ จากนั้นสาวใช้ทุกคนก็พากันเดินอย่างนอบน้อมออกจากห้องไปทั้งที่ยังไม่ได้รับคำสั่งของผู้เป็นนาย

มังกรฟ้าไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเด็กรับใช้ของตนถึงกระทำเช่นนั้น เนื่องจากเหตุการณ์เช่นนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่เกิดขึ้น ดังนั้นเหล่าสาวใช้จึงรู้ว่าควรจะทำสิ่งใดเมื่อบุคคลผู้หนึ่งมาหาขุนพลมังกรฟ้าถึงห้องพักส่วนตัวในตำหนักทิศเหนือ

“ปานนี้แล้วยังแต่งตัวไม่เสร็จอีก” เสียงทักจากด้านหลังคือต้นเหตุทั้งหมด

มังกรเพลิงเดินไปวางถาดอาหารเข้าที่ถือมาบนตั่งติดหน้าต่างซึ่งยื่นออกจากผนัง จากนั้นก็ย่างเท้าไปหามังกรฟ้าซึ่งยังนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเดิม

มังกรฟ้าได้กลิ่นอาหารหอมฉุยไซยออกมาจากถ้วยกระเบื้องเคลือบบนถาด เขาก็คาดเดาได้ทันทีว่าเขานี้มังกรเพลิงทำอาหารเมนูใหม่มาให้เขาชิมอีกแล้ว จึงไม่แปลกใจว่าทำไมมังกรเพลิงถึงเผลอมาหาเขาในยามเช้าตรู่วันนี้

“ข้าวต้ม?” มังกรฟ้าคาดเดา

“จุมูกไว้ดีนี่ ข้าวต้มเห็ดทรงเครื่องนะ” มังกรเพลิงตอบพลางหยิบหรีที่สาวใช้วางไว้บนโต๊ะข้างเก้าอี้ของมังกรฟ้า แล้วก็บรรจงหรีผสมให้สหายสนิทอย่างเบามือ

การกระทำนี้ของมังกรเพลิงเป็นเรื่องปกติ มังกรฟ้ารู้ว่าเมื่อไรที่มังกรเพลิงมาหาเขาในช่วงที่กำลังแต่งตัวในยามเช้าก็มักบอกให้เหล่าสาวใช้ออกไปจากห้อง แล้วเขาก็สานต่อหน้าที่ที่เหลือด้วยตัวเอง

เป็นเช่นนั้นนับพันปีในช่วงการดำรงตำแหน่งขุนพลประจำทิศของทั้งคู่

“สูตรใหม่อีกแล้วใช่ไหม” มังกรฟ้าพูดถึงข้าวต้มที่มังกรเพลิงนำมา ระหว่างนั้นก็นั่งนิ่งเพื่อให้มังกรเพลิงหรือขุนพลแห่งทิศใต้จัดการกับเส้นผมของเขาได้สะดวก

“โอ้โฮ! เดียวนี้เจ้าจุมูกไว้ถึงขั้นรู้เลยหรือว่าอันไหนสูตรใหม่อันไหนสูตรเก่านะ” มังกรเพลิงแก้งทำเสียงตกใจ ขณะที่มือทั้งสองกำลังง่วนอยู่กับการถักเปีย

มังกรฟ้านึกแย้งในใจว่า ‘เพราะเจ้ามักนำอาหารสูตรใหม่มาให้ข้าชิมตอนเช้าๆ แบบนี้มาร่วมพันปี ถ้าเดาไม่ออกก็ไม่รู้จะว่ายังไงแล้ว’

นี่ยังไม่รวมถึงการที่มังกรเพลิงมักให้มังกรฟ้าเป็นหนูทดลองกินอาหารของเขา แถมยังแต่งตั้งตำแหน่ง ‘นักชิมคนแรก’ ให้โดยไม่ได้ถามความสมัครใจของมังกรฟ้าแม้แต่หน่อย พอมีเมนูใหม่ที่ไรก็ยึดเยียดให้มังกรฟ้าชิมก่อนใครเพื่อน จนมังกรฟ้าเอือมระอา ไม่อยากขัดขึ้นให้เปลืองแรง

ก็เลยต้องยอมกลายเป็น ‘นักชิมคนแรก’ ของมังกรเพลิงไปโดยปริยาย

“เสร็จแล้ว” มังกรเพลิงเอ่ยหลังจากใช้ผ้าผูกปลายหางเปีย

“ขอบใจ” มังกรฟ้ากล่าวจบก็ลุกขึ้นยืน แล้วเริ่มปลดปมเชือกของ
 สบเสื้อตรงเอวออก เพื่อเตรียมเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่มเป็นชุดสำหรับใส่
 ประจำวัน

ส่วนมังกรเพลิงก็รู้ว่าควรทำอะไรต่อ เขาเดินไปยังชุดที่แขวน
 เตรียมไว้ แล้วหยิบเสื้อตัวที่ต้องใส่ตัวแรกออกมากางรอมังกรฟ้า

นี่ก็เป็นอีกหน้าที่ซึ่งขุนพลแห่งทิศใต้มักจะทำหลังจากถักเปีย
 ให้มังกรฟ้าเสร็จ แสดงให้เห็นว่าทั้งสองคนดำรงตำแหน่งขุนพลประจำทิศ
 ร่วมกันมานานจนกระทั่งการแต่งตัวให้กันเป็นเรื่องธรรมดาของมิตรสหาย

เมื่อมังกรฟ้าถอดชุดสวบนเดิมออกจนเหลือเพียงกางเกงขายาว
 สีขาว ชายหนุ่มก็เดินไปหามังกรเพลิงและสอดมือเข้าไปในแขนเสื้อซึ่ง
 มังกรเพลิงถือไว้ในท่าที่สวมสะดวก

“วันนี้มังกรวาริไปตรวจดูศิลาหยางหลงไช้ใหม่” ขุนพลแห่งทิศ
 เหนือถาม

“อ้อ เจ้าก็อย่าห่วงศิลาให้มากนักเลยนะ พวกเราไปเฝ้าอยู่ทุกวัน
 ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอก” ชายнынตาสีแดงเอ่ยขณะเดินมายืนด้านหน้า
 ของมังกรฟ้าเพื่อช่วยจัดแจงสบเสื้อให้เข้าที่

มังกรฟ้าเหลือบมองสหายสนิทคู่นี้ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบ
 บางสิ่งออกจากผมของมังกรเพลิง “นี่คงเพิ่งทำข้าวต้มเสร็จหมาดๆ เลย
 ไช้ใหม่”

ชายตาสีแดงมองสิ่งที่อยู่ระหว่างนิ้วมือของมังกรฟ้า พบว่าสิ่งนั้น
 เป็นเศษใบผักชี “ก็ไช้ นะสิ รับประทานกันเร็วเข้า”

พุดจบมังกรเพลิงก็เดินนำไปนั่งบนตั่งไม้ที่ยื่นออกจากผนัง บนนั้น
 มีโต๊ะขนาดเล็กวางไว้ตรงกลาง บนโต๊ะคือถาดใส่ถ้วยข้าวต้มสองถ้วยที่

เขาเอามาวางไว้ก่อนหน้านั้น

ขุนพลแห่งทิศใต้ยกถ้วยข้าวต้มถ้วยหนึ่งไปวางตรงหน้ามังกรฟ้า ซึ่งเพิ่งหย่อนกายนิ่ง แล้วนำอีกถ้วยหนึ่งมาวางไว้ด้านหน้าของตัวเอง

ด้วยลักษณะข้าวต้มที่ออกจะข้นเหนียวซึ่งเป็นลักษณะของข้าวในแดนเหมนนครา มังกรฟ้าจึงต้องใช้ตะเกียบแทนช้อนในการรับประทาน พอเขาชิมได้หนึ่งคำ ชายตาสีแดงก็ถามขึ้นด้วยสีหน้าลึน

“รสชาติเป็นไง”

“ก็ดี” ชายนัยน์ตาฟ้าตอบเสียงเรียบ

“ก็ดี? ก็ดียังไง อร่อยหรือไม่อร่อยล่ะ” มังกรเพลิงไม่ได้รับคำตอบที่กระจ่าง จึงเค้นถามต่อ

“ก็พอกินได้” มังกรฟ้าตอบด้วยเสียงปนรำคาญ

มังกรเพลิงทำเสียงจี้จี้ “เจ้านี่นะ ไม่เคยจะให้กำลังใจกันเลย”

ขุนพลทิศเหนือเพียงแต่เหลือบมองคนซึ่งนั่งตรงข้ามแวบหนึ่ง ก่อนจะก้มหน้าก้มตากินต่อ ในใจก็คิดว่าถึงเขาจะชมหรือไม่ชมยังไง มังกรเพลิงก็เห็นเขาเป็นหนูทดลองเมนูอาหารอยู่วันยังค่ำ ฉะนั้นพูดชมไปก็เท่านั้น

“นี่ซุน เจ้าว่าเมนูใหม่ครวหน้าควรเป็นอะไรดี” ชายนัยน์ตาแดงเรียกชื่อจริงของมังกรฟ้า

โดยปกติแล้วขุนพลทั้งสี่จะเรียกชื่อตำแหน่งกัน มีเพียงมังกรเพลิงที่มักเรียกคนโน้นคนนี้ด้วยนามอันแท้จริงของพวกเขายามที่อยู่ด้วยกันตามลำพัง เพราะไม่เห็นความจำเป็นจะต้องรักษาภาพลักษณ์ของขุนพลแห่งนครเหวินจิงแต่อย่างใด

“จะเมนูอะไรเจ้าก็มักเอามาให้ข้าชิมเป็นคนแรกอยู่แล้ว” ... ฉะนั้นไม่ต้องมาถามซ้ำ มังกรฟ้าตอบประโยคในใจ

ปกติคนทั่วหล้าจะรู้จักมังกรเพลิงในนามตัวแทนแห่งเทพมังกร

ประจำทิศได้ผู้มีพลังอำนาจในการบังคับไฟ แต่สำหรับขุนพลด้วยกันแล้ว มังกรเพลิง...หรือนามที่แท้จริงคือ ‘เซี่ย’ มีงานอดิเรกที่ไม่ค่อยเข้ากับ หน้าตาและบุคลิกอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือ...การทำอาหาร

มังกรเพลิงรักการทำอาหารและมักคิดค้นสูตรอาหารใหม่ๆ อยู่เสมอ และคงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจหากตำรับรายการอาหารของคนทั้งวัง ตลอดจนถึงขององค์ราชินีจะมาจากการจัดแจงของขุนพลแห่งทิศได้นี้

“ทำเมนูแป้งดีไหมนะ” ถึงแม้มังกรฟ้าจะไม่ช่วยออกความเห็น ขุนพลทิศได้ก็หาได้ใส่ใจไม่ เขาเปรยออกมาคล้ายกับกำลังปรึกษากับตนเองเสียมากกว่า

“อืม...ไม่ดีๆ เดี่ยวฮวาพินจะบ่นเอา ทำไมผู้หญิงไม่ชอบกินแป้งกันก็ไม่รู้” มังกรเพลิงกล่าวถึงราชินีแห่งเหมนคราอย่างสนิทสนม หากไม่ใช่เพราะอยู่กันแค่สองคนกับมังกรฟ้า เขาคงไม่พูดเช่นนั้นต่อหน้าบุคคลภายนอก

“อืม...เปลี่ยนเป็นของเซียมดีดีกว่า” พูดจบชายตาสีแดงก็พยักหน้ากับตนเองราวกับว่าได้ข้อสรุปแล้ว

“มัวแต่พูดเองเออเองอยู่นั่นละ รีบทานข้าวเข้าเร็วเข้า เดี่ยวก็เย็นชืดหมด” มังกรฟ้าเตือน

“เจ้าจะรีบอะไรนักหนา วันนี้มีธุระอะไรหรือไง” มังกรเพลิงคืบข้าวต้มเห็ดเข้าปากพลางค้อนขวับเขาที่หนึ่ง

“ข้าจะไปดูแปลงดอกไม้” ชายตาฟ้าหลุบตาลงสนใจแต่ถ้วยข้าวต้มของตนต่อ

“ไปรดน้ำช้านิดหน่อย พวกดอกไม้มันไม่ตายหรอกน่า” มังกรเพลิงแก้มบ่นก่อนจะจัดการกับอาหารเข้าของตัวเองเช่นกัน

แปลงดอกไม้ของมังกรฟ้าก็อยู่ในสวนขนาดย่อมทางตะวันออกนอกตำหนักของเขา เป็นสวนที่อยู่ภายใต้มนตรารักษาสภาพอากาศให้อบอุ่นตลอดปี ดังนั้นแม้เวลานี้จะย่างสู่ฤดูใบไม้ร่วงก็ไม่มีผลิดต่อบรรยากาศด้านใน

สวนของมังกรฟ้ามีไว้เพื่อปลูกไม้ดอกนานาพันธุ์โดยจัดแต่งเป็นกลุ่มกออย่างสวยงาม มีทางเดินโรยก้อนกรวดละเอียดสีขาว ร่มรื่นด้วยไม้ยืนต้นซึ่งปลูกอยู่ริมสุดของพื้นที่ ทว่ากิ่งใบที่แผ่กว้างก็สามารถปกป้องบรรดาดอกไม้อันเปราะบางจากแสงแดดได้เป็นอย่างดี

บัดนี้ขุนพลแห่งทิศเหนือยืนอยู่กลางสวนขนาดย่อมนั้น แลมองเหล่าต้นกล้าซึ่งกำลังจะผลิบานเป็นดอกไม้ในไม่ช้า ภาพที่เห็นทำให้คิ้วของชายหนุ่มขมวดเข้าหากัน

...ทำไมดอกบานช้ากว่าปกติ หรือว่าศิลาหยางหลงจะอ่อนกำลังลงจริงๆ

ทว่าเมื่อลองใช้เวทระดับสามตรวจสอบก็ไม่พบอะไรผิดปกติ

เช่นนั้นแล้ว...อะไรที่ทำให้ศิลาหยางหลงอ่อนกำลัง

“อา...เจ้ามาอยู่เอง~” มังกรวารีหรือขุนพลแห่งทิศตะวันตกซึ่งซุกมือเข้าในแขนเสื้อเอ่ยขณะเดินมาหาเจ้าของสวนถึงที่

เสียงของชายนัยน์ตาสีเขียวทำให้มังกรฟ้าตื่นจากภวังค์ แล้วเอ่ยถามพลางบิดทางเปียที่พาดไหล่ให้ไปอยู่ด้านหลัง

“มีอะไรหรือ มังกรวารี”

“อ๊า~” แทนที่มังกรวารีจะตอบคำถามของมังกรฟ้า เขากลับมองพุ่มดอกไม้แล้วร้องเสียงหลงพร้อมกับทำหน้าตาเหมือนมีเรื่องใหญ่เกิดขึ้น

ชายนัยน์ตาเขียวไม่รอช้า เขาวาดมือในอากาศสองสามที จากนั้นก็บังเกิดเกลียวน้ำเล็กๆ ลอยออกจากปลายนิ้วมือของเขา ต่อมาเกลียวน้ำนั้นก็รวมตัวกัน เปลี่ยนสภาพคล้ายเป็นเมฆฝนขนาดย่อม แล้วกระจายกัน

ออกไปลอยเหนือเหล่าพุ่มดอกไม้ในสวนทั้งหลาย พอขุนพลทิศตะวันตก
ตื่นอีกทีก็ปรากฏสายฝนโปรยปรายลงมาจากกลุ่มเมฆดังกล่าว

“ที่ดอกไม้ยังไม่บานก็เพราะเจ้าไม่ค่อยรดน้ำใช่ไหมล่ะ~ ดูลิยังตม
กันอยู่เลย เห็นมันตมตั้งแต่เข้ามาคราวที่แล้วนี่นา~” มังกรฟ้ายังไม่ทันได้
เอ่ยอะไร มังกรวารีก็พูดต่อ “เจ้าคงซีเกียจรดน้ำละสิท่า หรือว่าเจ้าไม่มี
เวลา จังครวหลังบอกให้ข้าช่วยรดก็ได้ล่ะ~”

ชายตาสีเขียวมองดูเมฆฝนของตนทำงานแล้วพยักหน้าด้วยความ
พึงพอใจ จนผมหางม้ายาวที่รวบสูงกลางศีรษะของเขาสั้นไหวดูจะลอก
คลืนตามไปด้วย

ไม่นานกลุ่มเมฆก็สลายไป ส่วนบรรดาพุ่มไม้ดอกไม้ชุ่มชื้นไปด้วย
หยาดน้ำฝนมนตรา

“เจ้าแน่ใจหรือว่าที่ดอกออกช้าเพราะข้าไม่ได้รดน้ำบ่อยๆ นะ?”
มังกรฟ้าหันไปถามด้วยสีหน้าขงใจ เพราะเขามั่นใจว่าไม่ได้ขาดการ
รดน้ำไปแม้แต่ครั้งเดียว หากตนเองยุ่งยากจากภาระหน้าที่ก็จะสั่งให้
เด็กรับใช้คอยรดน้ำเสมอ

มังกรวารีเลิกคิ้ว “แล้วเจ้าคิดว่ามันเป็นเพราะอย่างอื่นหรือ~”

“หรือเจ้าว่าไม่ใช่” ชายผู้มีดวงตาสีฟ้าถามกลับ

“ถ้าเจ้าคิดว่าเป็นเพราะศิลาหยางหลงอย่างที่เจ้าเคยเปรยๆ ละก็
...ข้าว่าเจ้าคิดมากไปมั้ง~” มังกรวารีเดินดูรอบสวน

“ยังงั้น” มังกรฟ้าเหลียวมองตามทิศทางที่ชายตาเขียวเคลื่อนไหว

“ข้าไม่รู้สิว่า ‘น้ำ’ จะมีอะไรผิดปกติเลยนี่นา” ขุนพลทิศตะวันตก
หงายมือออกไปด้านหน้า จากนั้นหยดน้ำที่ค้างอยู่บนใบไม้ใบหนึ่งก็ลอย
ขึ้นกลางอากาศ จนเห็นเป็นมวลงน้ำขนาดเล็กลอยคว้างอยู่เหนือยอดใบ

ชายตาสีฟ้ามองก้อนหยดน้ำนั้นก่อนจะเลื่อนสายตาไปจับจ้อง
ใบหน้าของมังกรวารีอีกครั้ง “เจ้าแน่ใจ?”

“อืม~ แน่ใจสิ อีกอย่าง...ถ้าศิลาหยางหลงจะเกิดความผิดปกติ พวกเราทั้งสี่คนต้องสัมผัสถึงความผิดปกติด้วยกันทั้ง ดิน น้ำ ลม ไฟ ไม่ใช่เหรอ~”

ขุนพลแห่งทิศเหนือพยักหน้าคล้อยตาม

“ใช่ไหมล่ะ~” มังกรวารีย์ขยับยิ้มพลางลดฝ่ามือลง เมื่อนั้นหยดน้ำ ก็เคลื่อนตัวลงต่ำอย่างเชื่องช้า แล้วแตกกระจายออกบนพื้นหญ้าอันชุ่มชื้น เบื้องล่าง

“ขอให้ข้าแค่คิดมากไปเองดังเจ้าว่า ไม่งั้นคงมีปัญหาใหญ่ตามมา แน่” มังกรฟ้าถอนหายใจเบาๆ

“นั่นสิหน้า~ ไม่มีอะไรก็ดีแล้ว ขุนพลอย่างพวกเราจะได้ไม่มีงานเพิ่ม แค่นี้ก็แทบหาเวลารวดรูปไม่ได้แล้วเนี่ย” ชายฉันทาเขียวพูดถึงงาน อดีตเรกของตน ระหว่างนั้นก็ใช้มือลูบผมส่วนที่เป็นหางม้ายาวของตนเล่น

มังกรฟ้ากำลังจะเดินออกจากสวน แต่พอนึกอะไรขึ้นได้จึงหันกลับไปหามังกรวารีย์ “เจ้าเตรียมงานเทศกาลลอยโคมไปถึงไหนแล้ว”

“เอ~ ทะ...ทำไม่จู่ๆ ก็ถามล่ะ” ขุนพลประจำทิศตะวันตกทำหน้า เล็กเล็ก

ชายตาสีฟ้าเห็นดังนั้นก็หรีดตาลง “เจ้าคงไม่ได้ลืมใช่ไหม”

“ละ...ลืมอะไรกันล่ะ~ ข้าแค่นี้...ยังไม่ได้ลงคำสั่งให้เด็กรับใช้เอง มะ...ไม่ได้ลืมซะหน่อย~” มังกรวารีย์เริ่มเหวี่ยงแหออกพลัก ทั้งที่บรรยากาศใน สวนหย่อมนี้ออกจะเย็นสบาย

นั่นก็เพราะเขาลืมไปเสียสนิทจริงๆ นะสิว่า ต้องเตรียมการสำหรับ เทศกาลลอยโคมที่จะมีตอนสิ้นปี และเหตุที่เขาต้องเป็นคนรับผิดชอบหลัก ของงานใหญ่นี้ก็เพราะเขาเป็นผู้ควบคุมเวทน้ำ ซึ่งเทศกาลลอยโคมก็เกี่ยวกับน้ำโดยตรงเสียด้วย

“งั้นก็รีบไปจัดการซะ” มังกรฟ้าทำตาดูให้

“อะ...เข้าใจแล้ว~ จะรีบไปได้ยว่นี่ละ” มังกรวารีย์ยิ้มแหยๆ นึกในใจว่าไม่น่าโผล่มาให้มังกรฟ้าเฉ่งเลยพับผ้า มาผิดเวลาจริงๆ นี่ยังดีที่มังกรฟ้าไม่ได้เรียกดูเอกสารระบุความคืบหน้าของการจัดงาน ไม่งั้นมีหวังเขาโดนบ่นเยาะกว่านี้แน่

ดังนั้นมังกรวารีย์จึงโบกมือให้ขุนพลทิศเหนือ ก่อนจะรีบจ้ำจ้อวอกออกจากบริเวณสวน หรือถ้าพูดให้ถูกต้องคือรีบแผ่นแผ่นออกไปก่อนจะถูกมังกรฟ้าถามเกี่ยวกับการเตรียมงานมากไปกว่านี้

แต่ยังไม่ทันได้ออกจากเขตสวน ชายตาสีเขียวก็เกือบเดินชนมังกรปฐพีที่เพิ่งเดินเลี้ยวเข้ามาพอดี

“อา...มังกรปฐพี เจ้าก็จะมาช่วยมังกรฟ้ารดน้ำต้นไม้เหมือนกันเหรอ~” มังกรวารีย์เอ่ยทักขุนพลประจำทิศตะวันออก

มังกรปฐพีมองคนร่างเล็กกว่าด้วยสีหน้าบึ้งตึง “หลบไป ข้ามีธุระจะคุยกับมังกรฟ้า”

มังกรวารีย์ทำหน้าที่เหยงไใส่คนร่างใหญ่ทันที เนื่องจากเขาเพียงแค่อยากหยอกล้อตามประสาเพื่อนสนิทมิตรสหาย แต่คนถูกหยอกดันไม่ขำ แถมยังดูใส่เขาอีกต่างหาก

ความจริงแล้วมังกรวารีย์ก็รู้ว่าเหตุที่มังกรปฐพีมาหามังกรฟ้านั้นคงมีอยู่เรื่องเดียวคือ ปรึกษางานกิจการบ้านเมืองนั่นเอง เพราะขุนพลแห่งทิศตะวันออกเป็นคนประเภทจริงจังกับหน้าที่การงานเป็นอันมาก และเขาจะคอยรับคำสั่งหรือความเห็นจากมังกรฟ้าก่อนค่อยเริ่มลงมือทำ

“ไปได้ เเซอะ~” มังกรวารีย์ยิ้มจุกใส่ขุนพลร่างใหญ่หนึ่งทีก่อนจะเดินหายออกไปจากสวนนั้น

เมื่อนั้นมังกรปฐพีจึงได้มีโอกาสเดินไปหามังกรฟ้า โดยที่ชายนัยน์ตาสีฟ้าคาดคะเนได้ว่ามังกรปฐพีจะนำงานอะไรมาปรึกษาในวันนี้

“เรื่องผลสรุปการเก็บเกี่ยวพืชสวนของปีไซ้ใหม่” มังกรฟ้าชิงพูด

ก่อนที่มังกรปฐพีจะได้อำปากเสียอีก

ขุนพลร่างใหญ่ชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้ารับ “ข้าเพิ่งรวบรวมเสร็จ”

มังกรฟ้าขยับยิ้มเพราะเห็นว่าตนเองเดาถูกอีกครา จากนั้นก็ผายมือไปทางตำแหน่งของตัวเอง

“ไปคุยกันข้างบนเถอะ”

มังกรวาริเดินเลียบผนังของตำหนักมังกรฟ้าเพื่อไปยังประตู ส่วนหน้า เมื่อพันทุ่มก้ำแกงก็เกือบชนกับใครคนหนึ่งเข้า ยังดีที่หยุดฝีเท้าได้ทัน

“อ้าว มังกรเพลิง ทำไมเจ้ามาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ~”

“ข้ามาตั้งแต่เช้าแล้ว นี่กะว่าจะอยู่ถึงเที่ยงนะ” ชายน้อยตาแดงตอบกลับอย่างอารมณ์ดี

พอเห็นท่าทีครี้มอกครี้มใจไม่น้อยของขุนพลแห่งทิศใต้ มังกรวาริก็เอียงคอเอ่ย “มีอะไรพิเศษหรือเปล่าน้า~”

“มีแน่ละ ก็ข้าจะทำอาหารเที่ยงกินที่นี่ไง ฮ่าๆ” มังกรเพลิงทำสะเอว หัวเราะขึ้นฟ้า

เหตุที่เขาทำท่าเหมือนประกาศชัยชนะอยู่กลายๆ เป็นเพราะปกติแล้วมังกรฟ้าไม่ชอบให้ใครมาข่มขามในตำหนักตัวเองนานเกินไป และมังกรเพลิงก็มักถูกขุนพลทิศเหนือตะเพิดกลับไปทุกครั้งหลังจากที่เอาเมนูจานใหม่มาให้ชิม แต่วันนี้ชายตาสีแดงสามารถยึดห้องครัวของมังกรฟ้ามาทำอาหารได้ ถือว่าประสบความสำเร็จสูงสุดในชีวิตการเป็นขุนพลมังกรของเขาทีเดียว

“อาหารเหรอ~” มังกรวาริทำตาพราวระยับ

“เจ้าก็อยู่ทานข้าวเที่ยงด้วยกันเลยสิ จะมาช่วยข้าทำอาหารก็ได้”

นะ นี่ก็เพิ่งไปหาวัตถุดิบเพิ่ม แล้วก็กำลังจะเริ่มทำพอดี” มังกรเพลิงคลี
ห่อผ้าให้ชายตาเขียวดู ด้านในเป็นรากไม้ที่ไว้ใช้ปรุงอาหารให้มีกลิ่นหอม
ยิ่งขึ้น

“เอาสิ ข้าอยากช่วย~” มังกรวารีเสนอตัวเต็มที

“ดี จั๊นไปห้องครัวกัน”

“ไปกันเลย~”

มังกรฟ้าทำสีหน้าอึมครึมราวกับมีเมฆฝนก่อตัวเหนือศีรษะ
ของเขา เมื่อพบว่ามือเทียงของวันนี้มีอาหารเกินกว่าลิบจานวางอยู่บน
โต๊ะเตี้ยทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส ซึ่งไม่ได้มีแค่เขาที่นั่งขัดสมาธิเตรียมรับ
ประทานอาหาร แต่มีเพื่อนขุนพลอีกสามนั่งบนฟูกรองอยู่ครบทุกด้าน
ของโต๊ะ

“แม้ข้าจะปล่อยให้เจ้าทำอาหารที่ตำหนักของข้า แต่ไม่ได้
หมายความว่าเจ้าต้องทำมากขนาดนี้ คิดว่าจะทานกันหมดหรือไง”
ขุนพลแห่งทิศเหนือกล่าวลอดโรฟันกับมังกรเพลิงซึ่งนั่งทางด้านขวาของ
ตน ตรงขมับของชายตาสีฟ้าเหมือนมีเส้นอารมณ์เสียปูดออกมาให้เห็น

“ได้มาทำอาหารในตำหนักของเจ้าทั้งที่ แถมพวกเรากียังอยู่กัน
ครบ ก็ต้องมีสังสรรค์กันหน่อยสิ จริงไหม” ชายตาสีแดงบอกหน้าตาย
แถมยังหันไปถามความเห็นของคนอื่นโดยไม่รู้สึกรู้ว่าตนทำอะไรผิด

“ใช่แล้ว~ นานๆ จะได้กินข้าวด้วยกันพร้อมหน้า ต้องฉลองกัน
หน่อย~” มังกรวารีชูกำปั้นขึ้นสูง ลืมเลือนหมดสิ้นว่าตนควรจะหลบหน้า
มังกรฟ้าเพื่อไปสะสางภาระงานเกี่ยวกับเทศกาลลอยโคม

“แล้วจำเป็นต้องทำอาหารเยอะขนาดนี้หรือไง ใครจะทาน
หมดกัน” มังกรปฐพีซึ่งนั่งทางซ้ายมือของมังกรฟ้ามองจานอาหารหลาก
หลายชนิด ไม่ว่าจะป็นต้ม ผัด แกง ทอด ราวกับเป็นปัญหาระดับชาติ

ความจริงแล้วขุนพลแห่งทิศตะวันออกคิดจะกลับตำหนักตั้งแต่
ปรีชางานกับมังกรฟ้าเสร็จ แต่ก็ถูกมังกรเพลิงยึดตัวไว้ให้อยู่กินมื่อ
กลางวันด้วยกัน เขาเลยต้องมานั่งล้อมวงอยู่ที่นี่เวลานี้

“ทานไม่หมดก็แจกจ่ายให้เด็กรับใช้ไปสิ จะยากอะไร” ชายตา
สีแดงบอกขณะหยิบตะเกียบขึ้นมาทำท่าเตรียมกินอาหาร

“เรามีตั้งสี่คน ทานไปคุยไปเดี๋ยวก็หมดเองแหละน่า~” มังกรวารี
หยิบตะเกียบตามอีกคน

“มาทานกันเร็วเข้า ทั้งหมดนี้ข้าทำสุุดฝีมือเลยนะ” มังกรเพลิงเริ่ม
คีบผักลวกสุกเข้าปาก

“อา~ อร่อยจังเลย” มังกรวารีทำตาพริ้มเมื่อกินอาหารเข้าไปคำ
แรก นี่ถ้าสายรุ้งพุ่งออกมาจากปากของเขาได้คงมีไปนานแล้ว

มังกรฟ้าถอนหายใจกับคนที่ชอบขัดคำสั่งเขา ปกติแค่มังกรเพลิง
ก็ปราชัยากอยู่แล้ว แต่มีทั้งมังกรเพลิงและมังกรวารีอยู่ด้วยกันเสียนี้
ยิ่งห้ามอะไรยากเข้าไปใหญ่ ถึงแม้เขาจะมีมังกรปฐพีคอยเสริมทัพก็เถอะ

เมื่อคิดปลงได้ ชายนัยน์ตาสีฟ้าก็จับตะเกียบคีบอาหารอันมีรสชาติ
คุ่นชินเข้าปากเงิบๆ เช่นเดียวกับมังกรปฐพีที่ไม่อยากพูดอะไรกับคนชอบ
แหกกฎทั้งสองให้มากความ จึงตัดสินใจกินข้าวให้เสร็จๆ ไปดีกว่า

“อ๊า~ เจ้าคีบถ่วงออกมาใส่ถ้วยข้าทำไม”

ความเงิบบนโต๊ะอาหารของเหล่าขุนพลแห่งเหินจึงคงอยู่ได้ไม่
กี่นาที มังกรฟ้ากับมังกรปฐพีต่างพากันถอนหายใจเพื่อเตรียมรับกับความ
วุ่นวายไว้ล่วงหน้า

มังกรวารีไว้วายพร้อมกับคีบถ่วงอกคืนให้มังกรเพลิง

“เมนูนี้ต้องกินกับถ่วงอกถึงจะอร่อย เจ้าเลือกกินแต่เนื้อมันก็ไม่
ครบสูตรนะสิ” ขุนพลทิศใต้พยายามคีบถ่วงอกให้เพื่อนอีกรอบ

“ไม่เอา~ ข้าไม่ชอบกินถ่วงอก เหม็นเขียวจะตาย” ชายตาสีเขียว

ยกถ้วยข้าวหนีไปทางมังกรปฐพี

“กินรวมๆ กันมันก็ไม่รู้รสหรอก แต่ได้ความกรอบของถั่วงอกในปากนะ” มังกรเพลิงยังพยายามนำเสนอ

“พวกเจ้าสองคนเล็กกว่าวัยกันได้ไหม” มังกรปฐพีทนนไม่ไหวก็เลยออกปากยุติข้อพิพาท

“มังกรเพลิง เจ้ากินของเจ้าคนเดียวไปสิ ทำไมต้องไปบังคับมังกรวารีด้วย” มังกรฟ้าเอ่ย

“ข้าอยากให้อาหารที่ข้าทำได้แสดงรสชาติออกมาเต็มที่เท่านั้นเอง” มังกรเพลิงโต้

“เจ้าก็ทำอร่อยหมดนั่นแหละ ข้าจะกินให้ครบทุกจานเลย เอ้า~” มังกรวารีปลอบใจเพื่อน แถมยังเอื้อมไปคืบแบ่งกรอบห่อเนื้อหมูเข้าปากเพื่อแสดงว่าเขาพูดจริงทำจริงและกินจริงๆ!

“ตง...จะมีก็แต่เจ้าที่ยอมกินอาหารของข้าทุกจาน” มังกรเพลิงเรียกชื่อจริงของมังกรวารี แล้วแก้มักตัดพ้อ

“นี่ถ้าเงินฐูมานั่งทานด้วยละก็ คงจะกินตามที่ข้าแนะนำหมดทุกอย่างเหมือนเคย...” มังกรเพลิงชะงักไป เมื่อนึกขึ้นได้ว่าพวกเขาเพิ่งทำภารกิจนำตัวเงินฐูหรือเจ้าหญิงแห่งเหมนครากลับมาได้

ชายตาสีแดงเหลือบมองมังกรฟ้าเล็กน้อย ปรากฏว่าเขาไม่แสดงสีหน้าใดๆ ออกมา มังกรเพลิงได้ข้อสันนิษฐานบางอย่าง จึงออกปากถามขุนพลทิศเหนือ

“เจ้ารู้เบาะแสของเงินฐูแล้วใช่ไหม”

มังกรฟ้าเงยหน้าขึ้นสบตากับขุนพลที่เหลือก่อนจะพยักหน้ารับ “อืม เพิ่งจับกระแสนตราของเงินฐูได้ว่าเข้ามาอยู่ในเมืองเหวินจิงแล้ว”

“เช่นนั้นเราก็ต้องรีบตามหานางให้เจอก่อนเทศกาลลอยโคม” ขุนพลมังกรปฐพีกล่าวด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงาน

“แต่ตอนนี้กองทัพต้องเดินด้วยท้อง เรามากินข้าวเที่ยงต่อกัน
เถอะ~” มังกรวารีทำเสียงร่าเริง ก่อนจะหน้าเฉือนเมื่อเห็นสายตาดูของ
มังกรฟ้ากับมังกรปฐพีที่มองมา

...สองคนนี้ช่างไม่มีอารมณ์สุนทรีย์เอาเสียเลย!